

Budapest - Ráckeve. - Ungarn Lørdag 27. juni.

Vi var i aften, blevet enige om at tage toget herfra Budapest til Beograd i Serbien, derfra ville vi så cykle videre langs Donau igennem Rumænien og ud til Sortehavet, i den sidste uge vi har tilbage. Så det skulle være en cykelfri dag, og det kunne vi begge mærke at legemet ville have godt af, især den kropsdel man sidder ovenpå sadlen med.

Da vi var kommet tilbage på værelset i aften, fik vi kigget i minibaren og fik hver en øl derfra, vi tændte værelsets TV, for lige at se om der var sket noget ude i den store verden, i løbet af den sidste uges tid, hvor vi ikke havde fået set noget fjernsyn, livet er altså herligt uden sådan en kasse. Den store nyhed var at Michael Jackson var død og der blev selvfølgelig sendt mange forskellige indslag om ham. Klokken var blevet halv to inden vi faldt i søvn, så vi sov lidt længe, da vi havde fået at vide, at toget først gik kl. 13. Vi fik et dejligt bad i luksus badeværelset, og gik ned i restauranten hvor vi fik det store morgenbord. Derefter fik vi pakket sammen og konstateret, at vores vasketøj og mit cykeltøj ikke var nået at tørre, men det tørre rimelig hurtigt, når man tager det på, dog er det lige en lidt klam fornemmelse, at i trække sig det våde tøj.

Historisk bil og bygning.

Vi boede fint her i Budapest.

Vi fik butleren til at låse os ud til hotellet indre gård, hvor vores cykler stod og han åbnede også den store port ud til gaden, derefter var det rundt om hotellet, for lige at tage et par billeder af parlamentsbygningen på den anden side af Duna, den er utrolig flot, og ligner en bygning taget ud af 1000 og 1 nats eventyr, med tågedisen liggende omkring den. Bygningens 96 meter høje kuppel ses over en stor del af byen. Den blev bygget i nygotisk stil i perioden 1880 - 1902 - dengang én af verdens største bygninger med sine mål på 268 meter gange 118 meter. Kuplen er omgivet af 2 store tårne og 20 mindre. Hertil kommer 88 statuer af historiske personer placeret rundt på/bygningen.

Vi gik langs med floden og trak cyklerne, vi kom frem til Kædebroen, der blev bygget fra 1839 til 49 og er 380 meter lang og 16 meter bred. Broen var afspærret for motortrafik her om lørdagen, hvor der var salgsboder hele vejen over den, med en masse mennesker og der var også levende musik der spillede noget Ungarsk folkemusik.

På den anden side af broen satte vi os på cyklerne og kørte i en masse trafik blandt biler, lastbiler og sporvogne i et stort virvar, på vejen op til østbanegården, hvorfra togene til Beograd afgang. Der er 3 store banegårde i byen, hvorfra togene går i forskellige retninger, de er forbundet af metroen under jorden.

På banegården gik Jan hen for at købe billetter til turen, men han kom tilbage og fortalte, at vi ikke kunne få cyklerne med i toget, den skulle jeg lige have to gange, for hvordan skulle vi komme tilbage til vores bil i Tyskland, hvis de ikke vil have cykler med i toget? Jeg gik ind og talte med Informationen, hvor de kunne give mig samme besked, at det tog der afgang om en halvtime, ikke kunne have cykler med, men fortalte damen, der var en afgang ved midnat, hvor man kunne få cykler med, og det ville være i Beograd i løbet af to døgn, med 3-4 skift undervejs.

Vi diskuterede flere løsninger, mens vi stod og ventede, jeg foreslog, at vi bare kunne stå og vente med vores cykler, til toget skulle køre og så smide dem ind i toget, lige inden de lukkede dørene, men det indebar så chancen for at blive sat af på første station igen. Vi nåede også at få vasket begge cykler i servietter og drikkevand ude foran hovedindgangen til stationen.

På vej over Kædebroen lørdag formiddag.

Budapests Østbanegård.

Beslutningen blev "at så cykler vi sku da bare videre", og må så nok indse, at vi bliver nødt til at gemme Rumænien til en anden gang. Vi fik en sandwich på stationen, og fandt næste kortbog frem, Donau Radweg 4, inden vi trak ud på gaden, og fandt sydover igennem byen med en masse trafik, vi var begge heldige ved ikke vælte i skinnerne til sporvognene, der gik på kryds og tværs i gaderne.

Da det var vores cykelfrie dag, vedtog vi, at det skulle bare gå stille og roligt fremad, for at se om vi kunne slappe lidt af og skåne den bagerste så meget som muligt. Vi cyklede ud igennem de store forstæder, og fandt ned til diget langs Duna, men denne sti opgav vi, da den var af løst grus og højst 15cm. bred. Så vi kørte tilbage til landevejen, hvor der efter 15 km. kom en sidevej, hvor vi kunne slippe væk fra den befærdede landevej, vi kørte langs med byens store lufthavn og videre ud igennem små landsbyer.

Vi holdt pause ved et lokalt værtshus, hvor der inden døre var et par borde med træbænke, der så noget spartansk ud, vi købte et par sodavand og drak dem på trappen udenfor. Der kom et par unge mænd frem omme bagfra værtshuset, og talte med os, de var tydeligt beruset, og måtte være startet tidligt på dagen, for den var allerede godt og grundigt oppe og ringe i det røde felt her lørdag eftermiddag, de kunne altså ikke forstå, at de ikke måtte give en omgang øl til os. Men vi fortalte dem, at det ikke var godt at cykle på øl, og at vi skulle videre. Vi kunne se, at der var sat telt op bagved bygningen med borde og stole samt grill, sikkert til en fest senere på dagen. Bortset fra de unge der var beruset, var byen næsten uddød og hovedgaden med rækker af huse på begge sider lå helt øde hen.

Fængslet syd for Budapest.

Læg mærke til den smalle sti på diget vi kørte på.

Længere fremme holdt vi pause foran et rigtig stort fængsel med et højt hegn omkring, der var værkstedbygninger og træningsbane til de indsatte. I det midterste afsnit af området hvor de indsatte boede, var med høje mure og vagttårne og en masse pigtråd og hegn i flere lag, der var tre porte, man skulle passere for at komme ind i beboelses afsnittet, det så trist og forfaldent ud. I pausen talte vi også om, hvordan vi kunne få vores cykler med toget, når vi skulle tilbage, vi blev enige om at de bare skulle skilles af og pakkes ned i sorte sække, som vi måtte købe, når vi nåede frem til, hvor vi ikke ville cykle længere, og hvis vi så stadig ikke kunne få dem med toget, måtte vi sende dem hjem. Jan var inde på, bare at give sin cykel væk til en værdig trængende når vi var færdige med turen, han var ikke helt glad for at han havde valgt sin mountainbike til turen.

Dagens cykeltur er faktisk foregået på en ø, der starter lidt udenfor Budapest og strækker sig cirka 50km. mod syd, den er 5-6 km. bred på det bredeste sted. Duna løber på den ene side af øen og Ráckevei Duna på den anden side. Da det var vores fridag fra cyklerne, valgte vi kun at cykle til Ráckevei i dag, en tur på 58km. Vi kunne tydelig mærke bagi, at vi havde brug for en dag hvor der ikke skulle sættes så længe i sadlen, da vi var noget tyndslidte i huden, der hvor vi har kontakt med sadlen.

Lige inden vi cyklede ind i byen, kom vi forbi et stort slot med en stor mur omkring, vi kunne se ind igennem porten, at det var flot vedligeholdt. På modsatte side af vejen var der en lille park ned mod floden, der var rigtig flot omkring stedet, solen og det fine vejr hjalp også til med at forskønne stedet endnu mere.

Da vi kom frem til centrum af byen, spurgte vi efter overnatnings mulighed, vi fik at vide, at der måske var en mulighed nede ved floden, så vi kørte ned til bredden af en sti og konstaterede, at der her kun var en restaurant med borde udenfor, dog uden kunder. Da vi igen spurgte efter et sted og sove, fik vi at vide, at vi skulle køre over broen, hvor der lå et motel. Da vi kom frem til det, viste det sig at der var helt optaget, jeg spurgte, om de ikke bare havde et rum vi kunne sove i, men det var der ikke. Receptionisten fortalte dog, at vi skulle tilbage over broen og køre ud i den retning vi var kommet ind i byen af, der ville der ligge et sted, hvor vi måske kunne få et lov til at overnatte. Vi var lidt opgivende og snakkede om, at det måske skulle være i nat, at vi skulle sove i en høstak.

Vi fulgte vejen tilbage og ud af byen, hvor vi kom til det slot vi var cyklet forbi og som på tysk hedder Schloss von Prinz Eugen von Savoyen. Prins Eugen byggede slottet tilbage i 1820-22, han blev berømt som hærfører i krigen mod Tyrkerne. I 1982 stod slottet færdigt efter en omfattende renovering. Det bruges nu som hotel og restauration, kunne vi se da vi stoppede op ved indgangen.

Schloss von Prinz Eugen von Savoyen.

Vores fremragende aftensmad Ungarsk Gulasch.

Vi henvendte os i "receptionen", der lå i den tidligere vagtbygning ved indgangen. Manden vi talte med, sagde at vi godt kunne sove der, han tog en nøgle og gik sammen med os ned for at vise os værelset, i en af de lange længer der gik ud fra hovedbygningen. Vi fik et værelse med himmelseng og 4 meter til loftet, der var også et flot badeværelse.

Herregårdens hovedbygningen rejste sig flot mod himlen med et stort rundt kobbertag, fra hovedbygningen gik der længer rundt, så der næsten var bygninger hele vejen rundt i to etagers

højde, med en masse flotte marmorfigurer placeret oppe i taghøjde. Vi satte os under de store træer i haven og kunne side og nyde de flotte facader hele vejen rundt. Stedet vi havde sat os, var også udendørsrestaurantens område, så vi fik bestilt aftensmad. Jeg fik Ungarsk Gullasch og vi bestilte begge pandekager med is til dessert, med til desserten var også lokale frugter med et glas bailey til. Vi blev siddende og jeg fik skrevet dagbog, mens vi kunne høre musikken fra de 2 bryllupper der blev holdt her. Vi havde set dem tage billeder af brudeparrene nede ved floden, det ene brudepar kom kørende i en rigtig flot gammelt karet med to heste foran. Vi så hvor flotte brudeparrene var i tøjet og hvor velklædte Ungarerne er, når de skal til fest, der var ikke sparet på noget.

Det var en rigtig lun lørdag aften med 22-24 graders varme ved 21 tiden, og vi sad og nød aftenen med en fadøl til kl. 22. Derefter kravlede vi i himmelsengen og fik en fornemmelse af, hvordan det måtte have været, at være baron eller herremand her på stedet, vores seng stod ikke tilbage for hvordan herremandes måtte have set ud. Vi snakkede om, at det måske også på et tidspunkt havde været et kloster, da der var værelser rundt i alle længerne.

58km.

Jan i Baronens seng.

Cyklernerne i værkstedet.

Klar til afgang.

Ráckeve - Kalocsa Søndag 28. juni.

Jeg var oppe i bad halv syv, gik derefter ud igennem slotsparken og videre ud af hovedindgangen, over vejen og ned til Duna bifloden, der ikke er mere end 100 meter bred på dette sted.

Stilhed over Donau søndag morgen kl. 7.

Slottets reception og indgang til vores værelse.

Morgendisken stod flot over vandspejlet og vandet i floden drev her langsomt og roligt af sted. Det var en flot naturoplevelse, at stå her og kigge på nogle svaner og andre fugle der svømmede rundt i den fredfyldte søndag morgen.

Jeg gik tilbage til værelset for at hente Jan, der var færdig med hans morgenbad, vi gik ned af den lange gang for at finde vej til stedet, hvor der blev serveret morgenmad. Da vi havde passeret endnu en lang gang, var vi fremme i hovedbygningen, men kunne ikke finde noget sted, hvor der var morgenmad. Jan gik udenfor og jeg gik ind i de sale, der havde været brugt til de 2 bryllupper aftenen før, men her var der ingen servering og ingen mennesker, eller personale at se nogen steder. Og dog mødte jeg lige en tjener, der gik forbi mig, jeg spurgte hvor man kunne få serveret frühstück, og han forklarede mig det. Lige da tjeneren så igen var væk, dukkede Jan op og spurgte, om jeg havde fundet stedet, for han havde opgivet at finde det, og havde ikke kunne finde et levende væsen og spørge om vej. Jeg sagde til ham, at min intuition fortalte mig et eller andet og lukkede øjnene, rystede lidt på hovedet og sagde nu har jeg retningen, Jan kiggede mærkeligt på mig, men fulgte da tøvende efter mig. Jeg gik hen af gangen, rundt om en buet mur og ind i et hjørne hvor jeg åbnede en dør, der delvis var skjult af en anden mur, igennem døren gik det derefter ned i kælderen af en smal spiraltrappe, derefter til højre af en smal gang, der henlå delvis i mørke, for enden af gangen kom vi igennem et rum, hvor der var billardborde og dart, i den anden ende af dette lokale var der en dør, hvor vi gik igennem, og så stod vi inde i morgenrestauranten. Jan kiggede mærkeligt på mig igen, og kunne ikke lige forstå noget af det der lige var foregået, det at min indre intuition havde kunne fortælle vej hertil, og han var lidt rolig under morgenmaden. Jeg fortalte ham først næste dag, at jeg havde fået den snørklede vej at vide fra tjeneren.

Morgenmaden var de ikke hel klar med endnu, så det blev kun til, et par stykker franskbrød med syltetøj, en jogurt samt kold kaffe, sikkert fra dagen i forvejen. Jeg gik over i vagtbygningen og betalte for vores overnatning, det blev 19.000 Forint, han fik 20.000, cirka 570kr. for os begge to, og det var billigt, for at få lov til at ligge i prinsens slot og måske seng. Manden gik med hen for at låse op til slottets værksted, hvor alle deres græsslåningsmaskiner holdt sammen med en del andre maskiner, her havde vi fået lov til at have vores cykler holdende for natten. Jeg skulle bare smække døren, når jeg havde fået cyklerne ud. Inden jeg forlod rummet, var jeg lige over ved den lange filebænk, for at se på deres værktøj, samt kigge lidt på de farvestrålende billeder de havde hængene, af fattige unge flotte damer, de havde i hvert fald ikke haft råd til at købe sig noget tøj, inden de var blevet fotograferet.

Vi cyklede af sted ind igennem byen, hvor der var helt øde og videre mod syd af den lange ø/halvø, igennem flere små landsbyer hvor stilheden også var fremherskende her søndag morgen. Husenes tilstande var i meget lav kvalitet, de fleste trængte til en gennemgribende renovering og det var heller ikke orden omkring husene, de gik mest op i her, kunne vi tydelig se alle steder. Vi stoppede op og tog billeder ved et kollektivt landbrug, hvor maskinerne delvis var udskiftet til nye, men bygningerne så mest ud, som om at man havde opgivet at holde dem ved lige, Vi kom hurtigt på cyklerne igen, da vi hørte en gal hund der var på vej i retning mod os, den stoppede heldigvis op inden den indhentede os.

Hønsegård.

Traktor.

Vejen blev smallere og asfalten meget ujævn med store huller, så vi hoppede af sted på cyklerne, men de sidste 15km. på denne halvø, er også kun veje for dem der bor her, den videre forbindelse mod syd er kun for cykler og gående. Vi cyklede i fint vejr med solen på himlen, og fuglefløjterne gjorde os opmærksom på, at det var rigtig sommer vi cyklede i - herligt.

Landbrugskollektiv og vandtårn.

Da vi var kommet helt ned forenden af halvøen, cyklede vi da med den store del af Duna på højre side. Her skulle vi dreje til højre af en vej, kunne jeg se på kortet, men den vej der kom, var kun en meget lille grusvej, så vi fortsatte ligeud af den asfalterede vej, der dog kort efter også gik over grus. Her kom vi igennem et sommerhuskvarter og det fortsatte de næste 5km., hvorefter vi holdt pause nede ved floden. Alle sommerhusene havde grund ned til floden og kvaliteten af husene svingede meget i kvalitet, lige fra små skure, hvor grunden var sat til i ukrudt, til store nye huse med veltrimmede haver, swimmingpool og en stor firehjulstrækker i indkørslen, det var dog de første, der var langt flest af.

Efter pausen ved floden fortsatte vi i samme retning cirka 5km. længere, inden jeg fandt ud af, at der var noget helt galt med solens placering på himlen, i forhold til den retning vi cyklede, og da det var temmelig usandsynligt, at solen pludselig skulle have ændret bane på himlen, måtte det være mig, der havde ført os i en forkert retning. Jeg talte med et par, der var ude og gå, de kunne fortælle mig, at det var den modsatte retning at vi skulle cykle i, for at komme mod syd. Jeg undskyldte overfor Jan, at jeg havde fået vist os 10km. i den forkerte retning, han tog det pænt og sagde, at så havde vi jo ikke fået set dette store sommerhus område og den flotte natur på dette stykke.

Jan kommer rullende på grusvej.

Tommy får vist 20km. forkert.

Vi cyklede så de 10km. tilbage af grusvejen, holdt stop samme sted som vi havde gjort en halvtime før, og fortsatte så tilbage til den lille grusvej, hvor vi skulle have været af. Lige inden vi kom frem dertil, kom de første tordenskrald fra himlen og lyn der var meget tætte på, vi stod i læ og ventede på at regnen skulle begynde, under nogle store træer, dog et stykke fra stammen. Da det ikke begyndte at regne og vi mente at lynene trak længere væk, fortsatte vi mod syd af grusvejen. Vejen

gik oppe på toppen af et dige, og herfra kunne vi se ned på den interimistiske campingplads der var nede langs floden. Teltene var slået op i det høje græs langs floden, men underlaget var meget ujævnt og teltene stod skæve kunne vi se, her var ingen toiletter, baderum eller kiosk, så det var en rigtig naturteltplads. Dem der boede i teltene, stod og fiskede i floden og børnene legede i græsset. Himlen var nu blevet rigtig mørk, og pludselig var der kraftige lyn lige fremme af vejen, samtidig med begyndte det også at regne. Vi var heldigvis lige ud for et gammelt skur, der var ved at falde fra hinanden, men der var et halvtag ud på den ene side af skuret, så vi sprang af cyklerne og trak dem med ned af diget og ind under halvtaget, platformen der var under halvtaget var delvis rådnet væk, men halvtaget gav os ly for regnen.

Vi kører igennem det lange sommerhus område.

Vi står i ly for regn, lyn og torden ved en teltplads.

Efter en halv time klarede det op og vi kunne forsætte vores cykling, der gik videre af grusvejen frem til dæmningen, hvor vi kunne passere henover på en cykelsti på toppen af dæmningen. I dæmningen var der også et lille indlagt vandkraftværk. Vi fortsatte mod syd af landevej 51, der var pludselig kommet en del vind og den var lige imod, så det var hårdt arbejde, at komme fremad. Der var også en del trafik på vejen, dette sammen med at asfalten ude i siden af vejen hvor vi cyklede, var kørt ned i en bue af tung trafik gjorde, at vi hele tiden skulle koncentrere os om ikke at vælte, når vi balancerede op og ned i buen.

Vi stoppede ved en restaurant ved vejen og spiste middagsmad, jeg fik igen Ungarsk Gullasch med ris og vi fik også hver et par store glas sodavand. Vi fortsatte af landevejen 51 mod syd, da jeg kunne se på kortet, at den cykelvej ude ved Duna kun var en sti med løst grus, og de er svære at cykle på, når sporet i det høje græs ikke er mere end 10-15cm. bredt. Det næste stykke af landevejen var blevet lavet om til en helt ny vej og de store EU skilte fortalte, at det var den store fælles kasse, der betalte det nye vejnet her i Ungarn. Jan fortalte, at han havde læst, at Ungarn var det Østland, der havde fået langt de fleste penge fra EU, blandt andet til deres vejnet og det kunne vi så også se, at de trængte til. Fra byen Solt og de 19km. frem til Dunapataj var den nye vej lavet færdig, så her kunne vi cykle på den gamle vej, der gik parallelt med, den havde vi så for os selv og kunne køre og snakke sammen, det var herligt at komme væk fra den hurtige og farlige trafik.

Der var ikke så mange overnatningsmuligheder i dette område, så vi skulle frem til Kalocsa for at finde den næste mulighed, kunne vi se på kortet. De sidste 15km. var et langt vejarbejde på landevejen med hullet asfalt og grusvej med sten, som vi indimellem var ved at vælte i, der var stadig en del modvind i det helt åbne landskab og meget trafik, alt dette gjorde, at det ikke var særligt spændene at cykle der.

Men vi kom frem til byen ved halvsyvtiden og cyklede op til hovedgaden, hvor et skilt med en seng fortalte, at der var overnatning i byen. Vi fandt det lille "Club Hotel" og fik at vide, at vi skulle cykle om i gaden bagved hotellet, der kunne vi komme ind med cyklerne i deres lille baggård. Manden der ejede stedet tog pænt imod os og han havde virkelig sat stedet pænt i stand, værelset var ny renoveret og pænt i vestlig stil med et lille badeværelse. Vi kunne se, at vi var de eneste der skulle overnatte der, da der ikke var andre kunder at se. Vi gik igennem den lille restaurant, som hotellet havde ud mod hovedgaden, hvor der også var en flot bar.

Vi satte os ude foran det lille hotel, hvor der var borde og stole med parasoller opstillet på en flot træterrasse, her fik vi en øl og jeg fik skrevet dagbog. Vi spurgte, om der var mulighed for at få aftensmad her i byen, det var der ikke og han havde også lukket køkkenet, fordi søndag her var roligdag. Vi bestilte en omgang mere og mens vi ventede på den, talte vi om, at det så blev endnu en dag uden aftensmad. Men da tjeneren/ejeren kom med de to øl sagde han, at han godt kunne lave to tallerkner med pålæg og brød til os, hvis vi ville have det - og det ville vi så meget gerne. Han havde åbenbart, kunne se skuffelsen i vores ansigter, over at vi ikke kunne få noget aftensmad efter 107km. cykling.

Club Hotel i Kalocsa.

Aftensmaden.

Vi fik hver en stor tallerken med ost, skinke og to slags spegepølse, der var også tomater og løg samt brød, det hele blev spist og jeg er sikker på, at hvis Jan havde haft rigtig gode tænder, havde han også spist tallerknen. Lidt senere kom ejeren ud og fjernede en stor låge på en flad kasse, der hang på muren af hotellet, der dukkede så en meget stor fladskærm op på væggen, denne blev tændt og han fortalte, at de sendte fodbold finalen i Confederations Cup mellem Brasilien og USA kl. 20.15. Vi sad og så kampen sammen med ejeren, Jan gik i seng i pausen, han er helt udkørt af dagens strabadser. Jeg snakkede en del med ejeren om fodbold, hvor Danmark og Ungarn var i samme kvalifikationsgruppe til VM i Sydafrika.

Det var lidt synd for manden, at der ikke kom andre og så fodbold på hans fortovscafe, fordi det hele var pænt og rent, og man kunne tydelig se, at han passede stedet på en ordentlig måde. Det var dog også begrænset, hvor mange mennesker der kom forbi her i hovedgaden søndag aften, det var lidt hen efter en spøgelsesby, med huse i 2-3 etagers højde på begge sider af gaden liggende op af hinanden, hele vejen ned igennem gaden mod centrum og Katedralen. Facaderne på mange af husene i hovedgaden fortalte, at det var mange år siden, der var gjort noget ved dem.

107km.

Vi gør cyklerne klar til dagens tur.

Hovedgaden i Kalocse.

Kalocsa - Mohács

Mandag 29. juni.

Jeg var oppe ved halvsvytiden og fik morgenbad, jeg fik pakket mine cykeltasker og gik ud bagved hotellet for at kigge og ryge en morgensmøg. Her åndede der fred og ro i villakvarteret, vejen bagved hotellet løb parallelt med hovedgaden. Her var de små huses grunde hegned ind med trådhegn eller plankeværk op i 2 meters højde og med pigtråd foroven, man passede godt på sine ting her. De haver jeg kunne kigge ind i, var velplejede med græs og blomster, og de biler der holdt i indkørslerne, fortalte, at det var byens mere velholdte personer der boede her, det var også tydeligt på husenes udseende, at der her var blevet brugt penge på istandsættelse.

Jeg gik tilbage til værelset, hvor Jan var klar til morgenmaden der blev serveret af en ung dame i den lille restaurant, her kunne vi sidde og kigge rundt på gamle radioer, der var udstillet rundt på hylder i lokalet, det var ejeren, der havde samlet disse gamle radiomodtagere i trækabinetter med stor skala foran, og med en enkelt stor højttaler i fronten der var dækket til af et frontgitter. Vi havde selv sådan en radio, da jeg var dreng og de kunne modtage lang, kort og mellembølge, så folk der havde sådan et apparat, kunne modtage en masse radioprogrammer langt væk fra, og det vil sige, at indbyggerne her i Ungarn også kunne høre vestlige radioprogrammer, Blandt andet må de have haft mulighed for at modtage Radio Luxembourg, der sendte al det nye popmusik tilbage i 60-70'erne, så de har haft mulighed for at lytte med på hvad der skete i vesten, men havde ikke muligheden for at rejse derover.

Vi cyklede op igennem hovedgaden, hvor butikkerne endnu ikke var åbnet, og videre frem til byens centrum, hvor den store Katedral stod mod himlen. Den er med to tårne, og står flot renoveret i gule og hvide farver. På vej tilbage kunne vi kigge på bygningen der indeholdt Paprika Museet, det er det eneste af sin slags i verden, men det skal jo selvfølgelig også ligge her i Ungarn, hvor vi ser store marker med dyrkelse af den. Vi stoppede op ved et lille skur på gaden, hvor vi fik købt vand, sodavand og chokolade til dagens tur.

Vi cykler på fortovet igennem byerne.

Den lille traktor med lad bliver trukket hjem.

Vi cyklede ud af byen mod syd af landevej 51, da vi kunne se på kortet, at cykelruten ude på diget igen kun var en smal sti med løst grus. Der var heldigvis ikke så meget trafik her mandag formiddag. Da vi efter 18km. kom frem til Fajsz, forlod vi landevejen og ville prøve at finde ud til diget via en lille vej. Solen stod på en skyfri himmel og det var rigtig godt vejr uden vind. Vi havde de sidste 6-8km., ligget og kørt om kap med en gammel omvendt traktor, den så mærkelig ud og lyden fra dens motor, lød som om der var noget helt galt, den mærkelige traktor havde et lad foran, der var læsset til bristepunktet med brande. Den var kommet noget foran og da vi nåede frem til Fajsc, holdt den inde i siden, hvor manden stod og kiggede på motoren. Vi stoppede op for hvil og mens vi stod der, kom der en anden traktor for at trække den mærkelige traktor hjem, om den havde fået et ildebefindende eller var afgang, fandt vi aldrig ud af.

Vi cyklede ind igennem landsbyen og tog en sidevej, i håb om at det var den rigtige vej ud mod diget. Den asfalterede vej endte ved et landbrugs kollektiv, hvor der var en del arbejdere, i gang med at gøre maskiner klar og passe dyrene. Der var rigtig mange gamle bygninger, men der var

investeret i mange nye maskiner og traktorer, de gamle slidte og utjente maskiner så vi stå mellem bygninger, og de var ved at ruste op. Vi stoppede op og spurgte en af mændene, om vi kunne komme denne vej ud til diget, men da det ikke kunne foregå på et fælles sprog, kunne jeg forstå, viste jeg ham kortet og han pegede med hånden, som om at vi bare skulle køre videre. Vejen gik over i en jordvej, den var heldigvis lige blevet tromlet, og derfor gik meget godt med at cykle på den. Vi kørte ud igennem kæmpe store marker med forskellige afgrøder som korn, majs, paprika og chili marker. Efter et par kilometer mødte vi en masse damecykler, der lå i siden af jordvejen, der stod cykelkurve ved siden af cyklerne, hvor vi kunne se, at der lå drikke, termokander og madpakker i, lidt senere kom vi til marken hvor de arbejder, i dag så det ud til, at de var ved at samle sten op fra et kæmpe stort areal, der var 4 damer på hver side af en vogn, hvor stenene så blev smidt op i. Det har været et rigtig varmt arbejde denne dag, da temperaturen var steget til 28-30 grader og solen skinnede ned på dem fra en skyfri himmel.

Landbrugskollektivet og uendelige store marker hvor kvinder er ved at samle sten. Vi holder pause ved pumpemaskinen.

Vi cyklede videre ud af den brede jordvej og drejede så en gang til venstre, et stykke længere fremme kom vi over en vandingskanal, hvorefter vi fulgte en markvej et godt stykke, vi var kommet meget langt ud på landet, og kunne ikke se nogen civilisation nogen steder. Jan var ikke helt sikker på, at jeg vidste, hvor vi var, og det kunne jeg jo godt forstå, efter de 20km. vildfarelse jeg havde vist dagen før. Vi følte, at vi cyklede helt alene i verden her ude på de store flade marker.

Vi stoppede op ved et stort vandingsanlæg for at kigge nærmere på dette, det var en stor maskine der kørte i siden af marken, den havde et rør ned i vandingskanalen, der var gravet langs med marken, derfra blev vandet pumpet op i et stort rør 5 meter oppe i luften, dette rør gik så ud over marken og havde store trekantede vogne for hver ca. 50 meter, disse vogne kunne så styres, fra maskinen der pumpede vandet op, så hele det lange rør kørte hen over marken på en gang. Hele vandingsanlægget var vel omkring 500meter bredt, så det var et stort areal der kunne vandes på en gang. Vandingskanalen fik sikkert vand ude fra Duna, der lå et par kilometer væk.

Vi havde været undervejs ud over markerne 12-13km., inden vi nåede ud til diget. Da vi kom op på diget kunne vi se, at der lige var lagt ny asfaltvej, i den retning vi skulle mod syd, skulle vi have været den anden vej, ville det have været via en lille sti med løst grus. Vi kiggede på det store informationsskilt, der var rejst her af en anden cykel- og kortrute organisation, der hedder EuroVelo.com og denne rute går samme vej, som den vi følger på dette stykke. Denne EuroVelo vej var nr. 6 og går fra Atlanterhavet til Sortehavet, en strækning man måske skulle tage en anden gang.

Vi holder pause ved EuroVelo skiltet.

Floden går helt op af diget

Vi cyklede ud af den fine to meter brede asfaltvej, oppe på toppen af diget og de næste 21km. var ren fornøjelse på den fine belægning. Vi kunne kigge ned på højre side mod floden og se hvordan husene der var oversvømmet, så der stod vand overalt imellem husene, heldigvis havde de taget højde for, at floden indimellem kunne stige over sine bredder, fordi husene næsten alle var bygget med høj sokkel, så vandet ikke nåede op og ind i stueetagen, men hvis de havde kælder under husene, stod disse i hvert fald helt under vand. Vi stoppede ved en vej, der gik over diget, her holdt beboernes biler og den videre vej frem mod husene forgik i små både, vi så flere huse, hvor der lå en lille båd fortøjet, ved gelænderet til trappen op til indgangen af huset, jeg vil tro, at der nogen steder mindst stod en meter vand imellem husene.

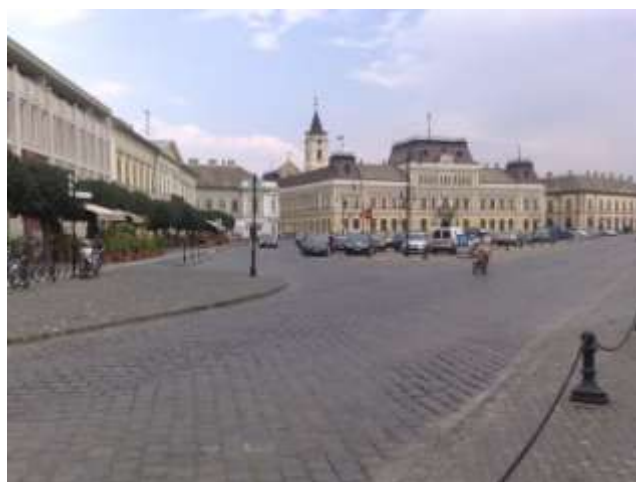
Øverst fårehyrden og hans hus. Nederst oversvømmelser i mellem husene.

Nogle kilometer før Baja trak der sorte skyer op på himlen, vi gav den gas på cyklerne for at nå frem til byen inden det begyndte at regne, det bragede også løs fra himlen og kort før byen, kom de første regndryp. På vej ind i byen kom vi igennem et trist gråt industriktvarter, med mange gamle fabrikker der lignede noget, der sidst havde været gang i under kommunismen. Vi fandt frem til nogle udendørs restauranter nede ved floden, de var godt besøgt med mange mennesker under parasoller eller halvtage. Vi fik sat regnslag over vores cykeltasker, og trak selv ind under et halvtag i den ene restaurant, hvor vi fik bestilt Pizza. Mens vi spiste, sad vi og kunne se lyn og høre bragene fra tordenen der drev over himlen, det blev ikke til meget regn, selv om uvejret lød voldsomt.

Der var en fantastisk flot udsigt fra stedet ned mod floden og en sø. Jan havde fået ondt i det ene knæ og overvejede at tage toget videre mod syd, men da vi havde siddet en times tid og spist, ændrede han mening og ville se, om det ikke gik med at cykle videre, da smerten var blevet lidt mindre. Vi havde cirka 40km. cykling tilbage ned til Mohács, som vi mente, nok ville blive dagens mål, Jan var sej og ville bide smerterne i sig, ellers var der jo altid en anden mulighed, sagde han, at finde en der kunne køre ham resten af vejen.

Så er det godt med en båd.

Torvet i Baja.

Vi kørte op over byens store torv, torvet var brostensbelagt med et flot mønster, der fulgte de fire veje indtil midten af torvet, alle husene rundt om torvet stod flotte og nyrenoverede. Vi stoppede ved en bank på torvet, og fik hævet penge i deres automat, så vi igen havde den lokale mønt til at betale overnatning med, da de mange steder ikke kan tage kort.

Et stykke efter byen forsvandt bilerne, så vi kunne cykle og snakke sammen, Jan regnede ud, at han havde drukket 5 liter vand og 2 liter sodavand på dagens strækning indtil nu, og jeg regnede mig frem til næsten det samme. Vi fandt tilbage til diget, hvor vi kunne cykle de næste 12km. frem til Dunafalva på fin asfalt. Jeg cyklede fremad, og når jeg var kommet for langt foran, stoppede jeg op og holdt rygepause, når Jan så nåede frem ville han selvfølgelig også have pause, men der er da også en masse flot natur at kigge på så pauserne går hurtigt. Vi cyklede også på dette stræk, forbi fårehyrder der passede fåreflokkene herude på diget. Det var store flokke, og vi så også de folde dyrene bliver lukket inde i for natten, hvor der ved siden af ofte var et skur eller en gammel campingvogn, hvor fårehyrden så kunne bo i igennem græssæsonen, det er ret beskedne forhold de bor under hyrderne her.

Da vi nåede til Dunafalva, stoppede vi for at kigge på kortet nede ved landsbyen lille havn, eller det der var oven vande af den. Her gik der normalt en lille færge på tværs af floden, men den var enten indstillet på grund af højvande, eller var stoppet for resten af dagen. Vi skulle gerne have været over på den anden side for at cykle videre der, så nu satsede vi så på at den næste færge ved Mohács sejlede.

Vi kunne se både på kortet og i virkeligheden, at den videre vej på diget ville blive en lille sti igennem højt græs, og da der var 12km ned til færgelejet af denne sti, valgte vi i stedet en noget længere rute væk fra floden og ud igennem de store landbrugsområder.

Vi kørte op igennem landsbyen og så her de beskedne forhold, som man levede i her, især den ældre dame ved hendes træskur der var sammenbygget med et par andre skure, her gik hendes høns, ko, får og et par grise, grisene var helt pløret til fra mudderbadet mellem skurene. Skurene var skæve og sat sammen på tilfældig vis med brædder og rustne blikplader, jeg forestillede mig, at den ældre dame selv boede i skuret, hvor taget næsten var helt. Hun kiggede lidt skævt og forlegen til mig, da jeg stoppede udenfor hendes verden af roderi, jeg havde ikke i første omgang set hende gå rundt mellem skurene, fordi jeg var stoppet op lige ved en stor høstak der stod foran hendes skure, og hun var kun nogle få meter fra mig, da hun dukkede op. Jeg havde taget telefonen frem for at få nogle gode billeder af stedet, jeg fik så hurtigt gemt telefonen væk og tog kortet frem for at studere dette, som om det var derfor jeg var stoppet op. Jeg hilste på hende og fortsatte fremad, hvor Jan var kørt i forvejen.

Den ældre dames vidunderlige verden.

Længere fremme kørte vi gennem en skov, hvor der lå en sø ud til vejen, her holdt vi igen pause og nød den totale fred, der kun blev brudt af fuglenes fløjten. Der var en ret fugtig luft omkring stedet, vi kunne de også se, at det lige havde regnet temmelig kraftigt på stedet, da vejen var hel våd og der lå pytter langs med vejen. Vi havde også set lyn og hørt rumlen fra de mørke skyer, der var drevet på tværs foran os tidligere på eftermiddagen, men vi var heldigvis blevet forskånet for endnu et regnvejr.

Vi cyklede videre igennem de store landbrugsmarker og så igen nedlagte landbrugskollektiver, det ene kollektiv var meget stort, måske havde de også haft noget produktion af et eller andet, fordi der var bygget omkring 20-25 nyere huse til stedet, som en lille by hvor arbejderne havde kunne bo, husene så ikke så gamle ud. 2 eller 3 af husene var stadig beboet, resten stod tomme og forladt, og dem der har boet der, eller andre, havde taget døre, vinduer og tagsten med fra mange af husene, materialerne har åbenbart kunne bruges andre steder. Haverne omkring de forladte huse stod med meter højt ukrudt, og det hele lignede en spøgelsesby, der var blevet forladt i hu og hast.

Det forladte landbrugskollektiv.

Flotte solsikkemarker.

Vejen vi havde valgt var ca. 25km lang i stedet for de 12km. på diget, men oplevelserne undervejs og den noget nemmere cykling på asfalt gjorde, at vi kunne køre og nyde naturen og afgrødernes frodige udseender, især de mange solsikkemarkers med store blomster var flotte, her stoppede vi op igen, og fik fotograferet rundt på det hele. Der var ingen trafik på vejen, så vi havde det hele for os selv - næsten, for pludselig kom der en politibil udenom og ret kort efter en civil bil med 4 betjente i. Vi fandt ud af hvorfor et par kilometer senere, da vi nåede frem til et hus der lå ud til vejen, her var politiet stoppet, og havde omringet et hus. Døren indtil huset var åben, hvor vi kunne se, at der stod et par betjente inde i gangen, vi så ikke, at de havde fået fat i nogen bandit og vi kunne også se på deres udsåede arme, at den eftersøgte åbenbart ikke havde gemt sig i dette hus alligevel. Vi var tilfældigvis stoppet op ret kort efter huset, for at nyde udsigten over en stor sø, og så politiet køre fra huset uden gevinst, men den eftersøgte har åbenbart ikke været en hvilken som helst bandit, når der rykker 8 mand ud for at hente ham. Vi kunne jo have forudset det og fortalt politiet, at hvis de skulle anholde østeuropæiske banditter, var chancen nok størst for at finde dem, hvis de tog til Danmark.

Vi kom frem til enden af vejen, der endte ved færgelejet og færgen der førte over på den anden side af Duna. Det var en rimelig stor færge, der kunne transportere 15-20 biler af gangen, på den korte sejltur over på den anden side. Vi nåede både at købe billetter og nyde udsigten på de 5 minutter som sejlturen tog. Da vi lagde til på den anden side af floden, var vi i byen Mohács, lige ved siden af færgelejet lå der et meget fint hotel. Det var lidt mærkeligt, at der var et så fint hotel i denne mindre by, men det glædede os meget at det lå her, for klokken var næsten blevet otte og det var tid for fyraften fra cyklerne.

Færgen ankommer

Vi lægger til på anden side ved hotellet.

Vi fik værelse på anden sal med udsigt over floden, og fik lov til at låse vores cykler fast til radiatorens tykke rør nede i receptionen, vi kunne se, at der måtte være to tour cyklister mere på hotellet, da der stod to mountainbikes der i forvejen. Jeg sad på terrassen og skrev dagbog, og nød udsigten op og ned af floden, mens Jan var i bad. Jeg fik lige hilst på naboerne, der også stod og nød udsigten fra deres terrasse, det var to lidt ældre kraftige mænd i pæn jakke, med deres to yngre døtre på omkring de 20år, pigerne var klædt i korte kjoler og høje sko, som om de skulle til fest, i denne lidt øde lille by.

Efter jeg havde været i bad, gik jeg ned foran hotellet, hvor Jan sad på en bænk og nød roen og den flotte natur, der var stadig gang i floden og vandet drev hurtigt forbi, farven på vandet var stadig helt brun, vi snakkede om, om vi på et tidspunkt kom til at se "Die Schönen Blaue Donau". Jan havde været henne ved den lokale købmand, hvor han havde købt en øl til os, som vi sad og nød på bænken hvor vandet næsten stod op til.

Derefter gik vi op på hotellets restaurationsplatform lidt højere oppe, hvor vi fik tjeneren til at flytte et bord frem til kanten, derved kunne vi stadig sidde og kigge ud over floden. Der var kun et ægtepar og de 2 fædre med deres piger, der også spiste der, de havde også fået flyttet deres borde frem til udsigten.

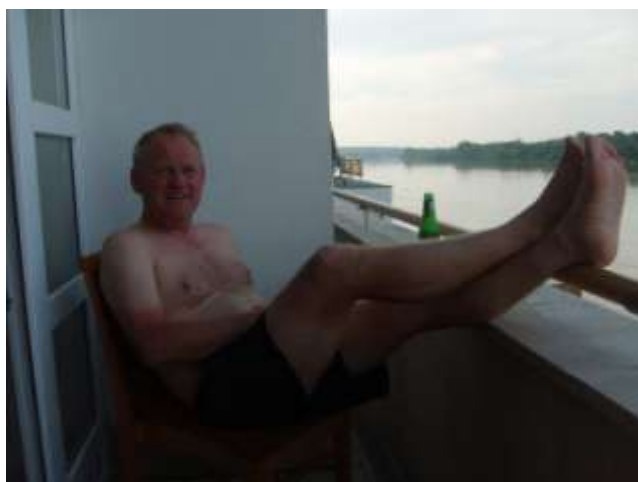
Efter hovedretten kom ægteparret hen for at snakke, da de havde set, at vi var kommet over med færgen, de fortalte, at det var deres mountainbikes vi havde set i receptionen. De var fra Hamborg, og havde cyklet fra Budapest, de ville gerne nå til Beograd lige som os. De fortalte, at de havde mødt os i udkanten af Budapest, og pludselig kunne jeg godt huske, at vi havde hilst på dem der. De havde cyklet på den vestlige side af floden herved til, hvor vi havde valgt den østlige del.

Efter desserten ville vi lige have en irish coffee, men det vidste tjeneren ikke hvad var, så vi fortalte ham, hvordan man lavede sådan en. Han var en meget høflig og velopdraget ung mand, der måske lige var kommet i lære som tjener, og havde trukket i det nye flotte jakkesæt, og hvor næste trin i lærekontrakten måske var et engelsk kursus. Da han kom tilbage, var det med to store kopper kaffe og med to mellemstoreglas med whisky i ved siden af, vi takkede ham, og drak tingene hver for sig. Vi ville dog lige prøve engang til, for at lære ham at lave irish coffee, så vi bestilte en gang mere og gjorde meget ud af at fortælle ham, hvordan det skulle serveres og blandes sammen. Mens han gik ind i baren for at blande, skulle de 2 ældre kraftige mænd op på værelserne med, hvad jeg troede var deres døtre, men vi havde konstateret under spisningen, hvor de havde siddet ved et bord ikke langt væk, at det ikke var deres døtre, men nogle selskabspiger at de havde med. Da de gik forbi os, sagde de godnat og smilede. Jeg kom til at sige til den ene mand, i min opløftende stemning, at det var en fantastisk flot rød skjorte han havde på, og om jeg måtte mærke på kvaliteten af stoffet, det måtte jeg gerne og så kom jeg til at sige, at skjorten var lige så flot, som deres to døtre de havde med, derved forsvandt smilet fra mændenes ansigter, de gik videre ind og op på værelserne, hvor de unge piger var på natarbejde, kunne vi høre senere fra deres værelser. Det er ikke altid, det er en lige retfærdig verden vi lever i.

Da tjeneren anden gang kom med vore irish coffee var der sket forandring, denne gang fik vi 2 glas kaffe og et stort glas whisky, samt en kande fløde og ved siden af på bakken lå der almindelige sukkerknalder til at blande i. Vi sagde "fantastic", og at det var lige som det skulle være, tjeneren smilede, og han fik lidt ekstra drikkepenge for veludført arbejde.

Vi sad et par timer mere og nød den stille og lune aften, hvor mørket havde lagt sig over floden, og hvor stjernerne og månen lyste frem på himlen, så vi kunne skimte konturerne langs floden, det er sådan et sted, man skal tage hen på ferie for at slappe af.

90km.

Udsigten fra hotelværelset.

Mohács, Ungarn - Vokuvar, Kroatien Tirsdag d. 30. Juni.

Vi vågnede først ved halvnitiden og jeg havde det ikke så godt, det afsluttende besøg i baren inden vi gik i seng, skulle vi nok have sprunget over, men vi mente, at den flinke tjener skulle have lov til at servere en øl for os i baren, som han havde åbnet, og da der ikke var andre han kunne servere for, følte vi os lidt forpligtiget til at købe et eller andet. Men efter et koldt bad hjalp det på helbredet og vi gik ned for at spise morgenmad i restauranten, hvorfra der også var udsigt over floden. Vi fik pakket og konstaterede at de to tyskere var taget af sted, da deres cykler var væk.

Da jeg stod udenfor hotellet og ventede på Jan, kom jeg i snak med en franskmænd, der fortalte, at han arbejdede for Frankrigs største grovvareselskab, og at han var her i Ungarn nogle måneder af året for at opkøbe deres afgrøder. Han fortalte også, at der var kommet gode penge i landbrugsdriften i Ungarn de sidste 3-4 år, hvor mange af de store landbrug havde fået nye maskiner og derved et meget større afkast fra deres afgrøder, hvorved priserne var steget meget, men det var stadig meget billigere, at købe og producere afgrøderne her end det var i Frankrig. Han stod og ventede på chefen for et af de store kollektiver, som de havde opkøbt, han skulle komme og hente ham, så de sammen kunne køre ud og se på markerne, og tage prøver af afgrøderne, derefter skulle de ud og forhandle kontrakter på opkøb fra andre store landbrug.

Vi cyklede det korte stykke over til den lokale Spar købmand, og fik handlet vand, sodavand og chokolade til dagens tur. Vi cyklede videre af en smal vej langs floden og kom efter 5km. igennem en lille landsby, hvor de var ved at grave byens grøfter op på begge sider af vejen, for at lægge drænrør og kloak ned, og så skulle der efterfølgende sikkert lægges et fortov. Gravearbejdet blev gjort med spade, skovl og trillebør. Der var 5-6 mænd og damer beskæftiget med det. De forandrede byens hovedgade fra at være en gammel idyllisk landsbygade med grøfter, til en moderne udseende gade med fortov på begge sider igennem byen, det er så et spørgsmål om det er et fremskridt eller ej.

Vi kom op til landevejen og kørte mod grænsen til Kroatien, her var ingen biler, men vejen gik også kun ned til grænsen og ind i Kroatien. Vi kørte forbi et par nye meget store gårde med lange nye bygninger og haller samt nye høje siloer, maskinerne rundt omkring så også helt nye ud. Der er virkelig smidt en masse vestlige penge i disse kæmpe landbrug, men landbrugsjorden her i det sydlige Ungarn er rigtig god, og kan regnes som et af Europas gode spisekamre.

De sidste 3km. før grænsen kørte vi langs med et højt hegn med pigtråd foroven, det fortalte os, at det var Kroatien til venstre for vejen. Jeg stoppede op 100 meter før grænseposten, hvor jeg tog min telefon frem for at tage et billede af skiltet, der fortalte at vi nu kørte ud af Ungarn, jeg tog også et billede af grænseposten. Det skulle jeg selvfølgelig ikke have gjort, for der var en af vagterne, der havde set det inde fra kontrolbygningen, og han råbte mig an, samtidig med at han små løb op i mod mig. Mens han råbte mest højt nåede Jan frem til mig, han var faldet lidt bagud på det sidste stykke mod grænsen. Jan kunne ikke forstå hvad der skete, og hvad jeg havde nået at lave af ulykker, inden han nåede frem, siden jeg skulle have så mange skæld ud, og jeg måske var på vej imod en arrestation. Jeg tænkte, at nu konfiskerede han nok min telefon og at alle mine billeder fra turen ville være væk, men vagten sagde, at jeg kunne nøjes med en advarsel, og at jeg skulle slette billederne jeg lige havde taget, han blev stående og kontrollerede at jeg slettede dem.

Vi fik lov til at køre videre hen til den kroatiske grænsekontrol, hvor der kun lige blev kigget på vores pas, her havde vagterne mere travlt med at kigge og tale med en ung smuk dame, der også skulle over grænsen. Der var ikke det store mylder ved grænsen, for damen i bilen var den eneste der skulle krydse grænsen sammen med os.

Skiltet byder os velkommen til Kroatien.

Første pause i Kroatien, det trækker på himlen.

Vi cyklede nu i landet, der havde været i krig i 90'erne, og hvor der var advarsler i cykelbogen om, at man ikke skulle forlade veje og stier, da der var gravet mange miner ned, der ikke var blevet fundet og gravet op igen. De steder hvor man er sikker på at der stadig ligger miner, er der sat skilte op, men minerne kan være overalt. Det var ikke en så behagelig tanke, at man her i dette flotte land havde været i krig med mange menneskelige ofre, og at naturen og befolkningen stadig gemmer mange uhyggelige minder fra den tid.

Vi cyklede igennem rigtig flot natur, hvor solen stod højt på himlen og bagte ned på os, temperaturen steg hen mod middag til 28-30grader. Vi svedte meget, da vi kørte op ad en 6-8% lang hård stigning, hvor vi stod af cyklerne og trak det sidste stykke op, her gik vi forbi en mand, der var ved at passe sine vinstokke på bjergskråningen, han hilste og smilede til os. Da vi kom op højderyggen, kunne vi se vinmarker til alle sider, de ligger på skråningen ned mod Dunav, som floden så har skiftet navn til her i Kroatien.

Der var mange vinmarkerne langs vejen.

Der er igen torden og lyn på himlen.

Da vi nåede frem lige før byen Batina, drejede vi af til højre og fortsatte af landevejen mod syd, parallelt med floden, vi kørte højt oppe på højderyggen, hvor kunne se ned over floden. Vi kunne også se at skyerne, der begyndte at trække sammen til et tordenvejr, på samme måde som vi har oplevet næsten hver dag, hvor det har været fint vejr om formiddagen med en skyfri himmel, og så pludselig ud af det blå dukker der en lille sky frem på himlen, der så ret hurtigt forvandles til et helt skydække og en halv time senere med meget mørke og sorte skyer.

Uvejret lå ret forude, den vej vi skulle. Vi cyklede ned fra højderyggen af en meget stejl bakke og ned til niveau med floden, hvor vi kom frem til en landsby, og stoppede ved et kryds, for at finde ud af hvor vi kunne komme i tørvej, når de mørke skyer åbnede for sluserne. Der hvor vi var stoppet op, kiggede vi ned i grøften, og kunne se, at der svømmede en 1 meter lang slange rundt nede i grøftens vand, vi var sikker på, at den måtte være giftig. Vi cyklede fremad for at finde den mulighed for bespisning, som vi kunne se på kortet, ville komme lidt længere fremme.

Restauranten var en meget stor bygning i mursten med en terrasse udenfor, hvor vi kunne sidde i læ under nogle parasoller. Vi fik bestilt mad, og sad og kiggede op på skyerne, hvor vi kunne se og høre på lyn og tordenen, at det var temmelig tæt på. Restauranten blev også brugt af de lokale håndværkere, der kom til for at spise frokost her. Jeg fik en lille middagslur, mens vi ventede på maden.

Vi fik begge en middagslur, jeg på restauranten, Jan i busskuret.

Efter frokosten fortsatte vi på cyklen, da der ikke var kommet nogen regn, og centrummet for tordenvejret var drevet længere mod syd, men da det var den vej vi skulle, varede det ikke længe før, at vi var under de mørkeste skyer og lynene stod omkring os, dog stadig uden regn. Vi stoppede ved et buskur, hvor der var en bænk, her fik Jan så sin middagslur. Der var ingen trafik på vejen og efter en times tid, fortsatte vi fremad, det blev til et enkelt stop mere, inden vi kunne cykle væk fra uvejret. Vi havde valgt denne landevej, fordi cykelvejen ude ved floden var oversvømmet, og vi blev faktisk ført op til 15km. væk fra floden. Vi cyklede igennem mange landsbyer, hvor vi kunne se, hvad folk fik tiden til at gå med, indbyggerne her så mere rare og venlige ud, de smilede og vinkede, meget mere end vi havde oplevet tidligere på turen.

Efter byen Bilje kom vi ud på en noget mere trafikeret vej frem til Osijek, på vej ind i Osijek kørte vi over Drava floden, der løber ud i Dunav, Drava floden har sit udspring helt over i Dolomitterne i Italien. Omkring floden var der utrolig flot, vi stoppede op og fik fotograferet ned over König Tomislav Garten, og kunne stå og kigge over på den gamle bydel med flotte renoverede bygninger. Havnen lå til den anden side, især tidligere blev den meget brugt til transport til og fra området, da man kan sejle de 20km. ud til Dunav af Drave floden, og derved var der forbindelse via vandvejen til store dele af Sydeuropa. Byen blev meget ødelagt under krigen i 1990-serne, og der står stadig mange ruiner af huse, der kan fortælle hver sin grusomme historie om de frygtelige år.

Vi krydser Drava floden ved Osijek.

Jan tjekker lige hvad de dyrker af grønsager.

Vi stoppede igen, da vi var kommet over floden for at blive enige om, om vi skulle forsætte 30km. mere til Vokuvar eller vi skulle overnatte i denne by. Jan bad mig lige kigge en ekstra gang på kortet, for jeg skulle være sikker på, at det ikke var mere end de 30km., det viste sig, at det faktisk var 44km., Jan var ikke hel glad for min hovedregning og kortlæsning, men sagde dog ja, til at vi fortsatte de 44km. med, han var godt brugt af varmen og den manglende form.

Da vi skulle til at køre videre, kom ægteparret fra Hamborg, som vi havde boet på samme hotel med sidste nat, trillende frem og hilste. Jeg blev stående og talte med dem, de fortalte, at de vil lede efter en campingplads for overnatning, da de også havde et lille telt med på cyklen. De fortalte også, at de var fløjet til Budapest, og havde købt flybillet retur fra Bukarest i Rumænien og havde planlagt 14 dage til turen. De kørte på nye mountainbikes og deres udstyr så fint nyt, godt og dyrt ud.

Vi fortsatte sammen ud af byen, via de små smalle og ujævne fortove der løber foran husene i siden af vejen, da vejen igennem og ud af byen var meget trafikeret. Det er med at holde tungen lige i munden når vi cykler på dem, da husene ligger helt ud til den ene side af fortovet, og der er indkørsler indtil husene på tværs, så der pludselig kan være en bil eller en forgænger foran en. Vi kunne køre og plukke frugt fra træernes grene, når vi trillede under dem, men vi skulle hele tiden også lige lægge mærke til, når der kom et afløb fra en tagrende, disse gik nemlig på tværs af fortovet som en halvbue og gav et ryk i styret, dette sammen med at alle fliserne lå skæve og ind imellem hulter til bulter, gjorde at det var et helt forhindringsløb at køre der.

10km. efter byen kom der noget der lignede en campingplads, og der kørte de 2 tyskere ind for at finde en plads til deres lille telt, vi sagde farvel og kørte videre mod Vokuvar. De næste 20km.

havde vi næsten vejen for os selv, hvor vi kunne cykle og snakke sammen og nyde den flotte natur, floden viste sig indimellem igennem skoven på venstre side og store landbrugsmarker på højre side. Det lange stykke vej på 11km. der gik helt lige ud, følte dog som en uendelig vej her sidst på dagen.

Vi kom frem til byen Borovo, og fik drejet af for tidligt, så vi endte ved nogle jernbanespor i industrikvarteret. Jeg mente, det var den forkerte retning vi kom til at cykle i efter en buet vej, der gik tilbage, mod hvor vi kom fra. Så vi vendte og cyklede tilbage igennem det gamle industrikvarter, hvor de gamle høje og faldefærdige bygninger stod øde og måske forlagte. Vi kom tilbage over jernbanen og stoppede op ved en park, hvor der sad 2 damer på en bænk med en barnevogn, jeg spurgte dem af hvordan man kom til Vokuvar.

Det vidste de ikke, eller også kunne de ikke forstå hvad jeg mente, men i det samme stoppede der en bil med en mand i, han ville meget gerne hjælpe os med at finde vej, der kom også et par stykker mere til, som også gerne ville hjælpe. De mange venlige hjælpere der pludselig var omkring os, ville gerne vide hvor vi kom fra, hvor vi var startet vores cykeltur og hvor vi regnede med at skulle slutte denne. De fortalte også at de vidste hvor Danmark lå og vi kunne se, at de var glade over at vi havde valgt at cykle i deres land. Det endte med, at manden i bilen kørte foran os, så han kunne vise os i den rigtige retning. Det viste sig, at vi skulle op ad den vej, vi havde vendt på 20 minutter før og så bare forsætte igennem industrikvarteret og videre langs jernbanen de sidste 5km.

Et af de første huse vi så der var skudt i stykker.

Da vi kørte op igennem hovedgaden og ind mod centrum i Vokuvar, fik vi kuldegysninger i hele kroppen, ved at køre og kigge på husene på begge sider af vejen, cirka hvert andet hus var en ruin fra krigen i halvfemserne. Det var alt for tydeligt, at de var blevet beskudt og sprunget i luften, der har kørt kampvogne igennem byen, hvor de har skudt husene i stykker eller i brand, så der mange steder kun var dele af murene tilbage af huset, andre steder var huset jævnet med jorden. De huse der stod tilbage, var næsten alle med store eller mindre huller i, fra kampene der havde bølget frem og tilbage igennem byens gader.

Det er utroligt at man i Europa, for så få år siden, kunne være så grusomme mod hinanden. Det var Kroaterne, der er Romersk Katolske, der kæmpede for at befri sig fra Serberne, der er Græsk katolske. Kroaterne ville være selvstændige, hvor Serberne mente, at det var dem der stadig skulle bestemme over Kroaterne. Derved opstod den vanvittige krig i dette område.

Nu var det kun husene, der viste og fortalte os, om de frygtelige ting der var sket her, alle de menneskelige tab, der er gået til i kampene her, er væk, men sorgen og minderne fra alle de dræbte kan ikke undgå at sidde i de overlevendes daglige tanker, rigtig mange år frem i tiden. Vi kom frem til byens lille gågade, hvor der var et par fortovsrestauranter hvor vi kunne se, at livet trods alt gik videre her. Jeg var rystet, og kunne se, at der var sket noget med denne bys indbyggere, som de slet ikke havde fortjent, og det var som om at krigen stadig stod i luften, den kunne skimtes i de overlevendes ansigter. Det var som om sorgen, endnu ikke havde forladt de overlevende og gør det nok aldrig, i dem der mistede familiemedlemmer, kærester eller børn. Vi gik over det lille torv, og selv om der var en del mennesker, var det stilheden, der var mest fremherskende, byen var virkelig blevet bombet tilbage i tiden, selv vejen vi kørte og gik på, var med huller fra skud og eksplosioner.

Vi cyklede over den store plads og hen til byens Hotel, der lå tæt på floden. Hotellet var 7 etager højt og havde fået tildelt 2 stjerne, det havde sikkert tidligere haft flere stjerne, men det var tydeligt, at der ikke var gjort noget ved stedet i mange år, selv ikke skudhullerne i facaden var blevet repareret. Vi fik værelse på 5. sal med en fantastisk udsigt over floden. Cyklerne var blevet stillet ind i kælderen og låst godt af vejen.

Vi gik ned og spiste i hotellets store restaurant, hvor der kun sad folk og spiste ved 2 andre borde, dog var der en del politibetjente der sad og drak kaffe der. Efter maden gik vi en lille tur over til gågaden, den var næsten var uddød, hvor den svage gadebelysning sammen med de ødelagte huse gjorde, at man fik et endnu stærkere indtryk af, at det ikke var længe siden, at der havde været krig i gaderne her.

Vi gik tilbage til værelset og gik tidlig i seng ved 22 tiden. Jeg lå med en underlig følelse i hovedet af medlidenhed, med de mennesker der boede her i Vokuvar, hverken Jan eller jeg havde før set et sted, hvor der ikke var ryddet op efter en krig, og hvor man kunne se ødelæggelser fra denne, lige meget hvor man kiggede hen. Når jeg skriver ryddet op, mener jeg i bygninger og veje, jeg er udmærket klar over, at man aldrig kan få ryddet op i de efterladtes sind, det vil for dem altid være ødelagt, ved de grusomheder der er foregået her, og ved de savn de må have over tabte naboer, venner og familiemedlemmer.

119km.

Huse med skudhuller overalt.

"Vores" 2 stjernet hotel i Voluvar.

Vokuvar, Kroatien - Novi Sad, Serbien Onsdag d. 1. Juli.

Jeg hoppede ud af badet halv otte, blev klædt på, og stod og nød udsigten ned over floden fra 5. sal. Over floden lå der en mindre tågedis, det gjorde udsigten endnu flottere, ud igennem den langstrakte natur til begge side. Jeg tog elevatoren ned til den lille reception, og håbede på, at elevatoren holdt til endnu en nedtur, uden at skille af eller med pludselig kabelbrud. Elevatoren lignede noget fra 60'erne, og det med eftersyn er jeg ikke sikker på, bliver overholdt her i landet, hvor de har mange andre ting der skal ordnes først.

Jeg gik rundt om hotellet og ned mod floden, her kunne jeg se mindesmærke, som de har rejst her for de faldne i byen, det er et stort sten kors, hvor der lå rigtig mange friske blomster og kranse, en meter op af foden på mindesmærket.

Jeg gik videre langs med floden, og kiggede på den lange flodpram med turister, der havde lagt til her for natten. Jeg kunne se, at de første var oppe og var begyndt morgenmaden inde i skibets restaurant i fronten, hele vejen ned langs begge sider af prammen var der kupeer/lejligheder placeret i to etager, i bagenden af det lange dyr var der så cafe og solterrasse. Det må virkelig være en god måde at holde ferie på, hvis man er til natur, ro og afslapning. Jeg gik videre op igennem nogle gader og kiggede på de ødelagte bygningerne, jeg kunne stadig ikke forstå, den ondskab menneske kan gøre mod hinanden på grund af magt og religion.

Da jeg nåede tilbage til hotellet, havde Jan også nået sit morgenbad, han stod frisk og klar i receptionen, til at få noget morgenmad. Vi gik ind i restauranten og fik bestilt breakfast, her kunne vi konstatere, at det næsten kun var os der sov der, da der kun sad andre ved nogle få borde. Politibetjentene var også ankommet, de sad og drak kaffe og røg i den udendørsafdelingen, jeg fik en fornemmelse af, at de fik det meste af tiden slået ihjel på deres vagter her i restauranten.

Morgendis over floden og mindesmærket over de faldne i krigen, set fra hotelværelset.

Vi fik cyklerne ud af det mørke rum under hotellet, og cyklede op igennem byen, hvor vi gjorde stop ved en købmand, her fik vi købt vand, sodavand og chokoladestykker til dagens tur. Uden for købmanden stod vi og kiggede på husene lige overfor, de var også skudt helt i stykker. Vi kunne se, at maskingeværernes projektiler havde trukket en byge af huller op af murene, hvorved der var kommet 5-10cm. dybe huller ind i murværket. Vi kunne også se, at der havde været brugt tungere våben, da nogle af hullerne i husene var 8-10cm. i diameter, og hullet gik hele vejen igennem de meget tykke stenmure, dette havde sat husene i brand, og man kan kun håbe på, at menneskene der har boet i dem, er nået at komme ud uden at blive skudt. Men sådan har det desværre nok ikke været.

Huset overfor købmanden var skudt helt i stykker.

Vokuvars vandtårn.

Vi cyklede opad og ud af Vokuvar, hvor vi kom forbi byens gamle vandtårn, det står oppe over byen, og havde været en flot bygning i mursten, men det var også skudt i stykker. Skudhullerne i tårnet havde samme diameter som fodbolde, og de gik hele vejen igennem bygningen. Det har sikkert været kampvogne, der har skudt det i stykker, og de har derved sørget for, at

vandforsyningen til byens befolkning blev ødelagt, ondskenen har virkelig haft overtaget her i 90-erne.

Vi cyklede af landevejen til Sotin, hvor der var en del trafik, men her var der ikke andre cykelveje end landevejen, så da jeg kom igennem byen og landevejen drejede 90 grader til venstre, ventede jeg et par hundrede meter længere fremme, på at Jan skulle nå frem. Jeg stod og kiggede bagud af vejen, hvor jeg kunne se, at Jan ikke så at han skulle holde til venstre, han fortsatte ligeud. Jeg kom på cyklen igen og kørte tilbage for at få fat i ham. Jeg kiggede på kortet mens jeg cyklede efter ham, og kunne se, at vi godt kunne køre den vej Jan havde valgt, derfor trillede jeg langsomt ind på ham og lagde mig i hans baghjul, han kiggede noget overrasket da han opdagede mig.

Den vej Jan havde valgt, var uden trafik og gik igennem flotte skovområder og mange store marker fyldt med afgrøder. Vi stoppede et sted for at studere chiliplanten, vi gik ind i marken og kunne se, at der var afsat mange chili "bønner" på hver plante, bønnerne var grønne og ikke så store, men der var jo også lang tid til høst endnu. Med det antal bønner der var på hver plante, og med den størrelse marken havde, som vi kiggede på, må der have været nok til et års krydderiforbrug til os danskere, blev vi enige om. Markernes afgrøder skiftede mellem korn, majs og chili. Jan går jo meget op i madlavning og er en rigtig god kok, så han belærte mig om chiliens stærkhedsgrader og om alle de retter den kan bruges til.

Vi holder pause ved et sjovt vejskilt og studere chili marken og bønderne.

Vi kørte videre og kom forbi en meget stor vinmark, hvor vi kunne se arbejderne gå og rydde for ukrudt imellem stokkene. De store gårde vi kom forbi, var moderniseret eller nybygget, både bygningerne, siloerne samt maskinparken så helt nye ud. Der var også her i Kroatien kommet ny og stor økonomi til landbruget et eller andet sted fra.

Da vi nåede frem til landevejen igen, der gik langs floden, var det med en brat nedkørsel til landsbyen, hvor vejen gik igennem. Vi kørte videre ud af byen igen eller rettere op af byen igen, for dette forgik via en meget stejl stigning hvor det var i laveste gear, jeg trådte alt hvad jeg kunne. I sådan et tilfælde er det godt at have klikpedaler, for så kan man både træde og trække i pedalerne samtidig. Det var der brug for 5 gange mere de næste 25km., hvor vejen hver gang vi kom til en landsby, gik stejlt nedad og modsat ud af byen igen. Mellem byerne kørte vi oppe på de bjerge der lå langs med floden. På disse bjergskråninger var der også vinmarker de fleste steder.

Inden tredje opstigning stoppede jeg op og ventede på Jan, jeg var nede ved floden og kigge på at de var ved at renovere et par gamle huse, der havde have ned til floden, de skulle nok på et tidspunkt blive mange penge værd. Jeg gik tilbage til min cykel og fik skrevet dagbog på en bænk, imens jeg sad der, kom der en mindre pige forbi med sin lillebror i hånden, pludselig faldt drengen og slog sit knæ på en brosten, og det gjorde ondt kunne jeg høre på hans høje gråd. Jeg kunne se at de nok havde været ved købmanden, for pigen bar en indkøbspose, jeg fandt hurtigt min chokolade frem og gav dem hver en marsbar med i hånden. De var ikke meget for at tage imod den, de havde sikkert også fået historien om fremmede mænd af deres mor, men de drog da videre med den i hånden.

Jan dukkede op efter 25 minutter og var ganske imponeret over, at han kunne cykle op af de stejle bjergskrånninger, han kørte jo på mountainbike, og kunne få denne ned i et temmelig lavt gear og derved cykle hele vejen op.

Hovedgaden i Sarengrad.

Jeg venter på Jan og skriver dagbog.

På den sidste stejle opstigning blev jeg pludselig overfaldet af en stor flok insekter, der susede rundt om hovedet, armene og kroppen på mig. Jeg turde ikke slippe styret med begge hænder, fordi der samtidig var en del biler der skulle udenom, så jeg blafrede med den ene arm for at få dem væk, dette hjalp ikke, hvorefter jeg stillede mig op i pedalerne, for at se om jeg kunne træde fra dem, det kunne jeg heller ikke, konstaterede jeg samtidig med at jeg fik et voldsomt stik midt i ryggen fra et af udyrene. Smerten kom som et chok og gjorde virkelig ondt, jeg blev lidt panisk over tanken, om at alle ville stikke mig med samme smerte. Jeg hoppede af cyklen og lagde den ned på vejen, for at tage kampen op med de vanvittige dyr, - og ja, så var de væk, lige så hurtigt som de var dukket op. Jeg fandt aldrig ud af hvad det var for nogen sataner. Men ondt gjorde det i ryggen.

Da jeg havde sundet mig lidt, cyklede jeg videre op og de sidste kilometer frem til byen Hok. Her var hovedgaden også med sønderskudte huse og da jeg nåede frem til en lille plads ved et lille Spar supermarked, stoppede jeg op for at vente på Jan. Vi kan ikke cykle sammen på disse veje på grund af trafikken, det er for farligt at ligge for tæt sammen, når bilerne skal overhale, så er det bedre, at bilisterne kun har en cykel de skal nå udenom, inden der kommer modkørende. På de bjergveje vi kørte igennem, var der mange blinde vinkler for modkørende biler, og de sætter altså ikke farten ned her, det er som om at alle bilisterne her, er kommet 10 minutter for sent af sted. Jeg satte mig foran Spar, hvor der var et par borde med stole og fik en smøg, derefter gik jeg ind hvor jeg kunne se, at der også var et pizzabageri lige inden for døren, her fik jeg bestilt middagsmad til os. Min telefon var gået tør for strøm, og da jeg stod og baksede med den, spurgte den flinke dame der ekspederede mig, om jeg var gået tør for strøm, hun fik så telefonen med lader og satte den til med det samme. Jeg gik ud igen for at kigge om Jan var på vej.

Vandet er blevet rolig på Donau og her er den næsten blå.

Lækker Pizza til frokost.

Da Pizzaerne blev serveret, var Jan stadig ikke dukket op, så jeg gik ind og hentede min telefon, der samtidig ringede, det var Jan. Han fortalte ret rådvild, at han stod i en by og at vejen ret foran ham gik nedad med 14 %, så den var han ikke meget for at køre nedad, hvis han skulle op af den

igen, han var ret træt af, at vi var blevet væk fra hinanden. Jeg kiggede ud af den vej vi var kommet fra, men kunne ikke se ham. Jeg spurgte om, han kun havde kørt lige ud og ikke drejet af nogen sidevej, fordi så kunne vi ikke undgå at møde hinanden. Jeg kom til at dreje hovedet til venstre, hvor vejen gik videre over det lille trekantede torv og opdagede, at Jan stod og snakkede med mig mindre end 30 meter væk. Vi så hinanden samtidig, vinkede og lagde på, fordi vi kunne snakke sammen uden telefon. Jan kom over, og vi fik spist vores lækre pizza, jeg fik betalt til den venlige, smilende og smukke dame, der også fik godt med drikkepenge, hun nåede at få fri inden vi cyklede videre. Da hun gik, smilede og vinkede hun farvel til os. Jeg tænkte på, hvilket et af de faldefærdige huse hun kunne bo i.

Vi kørte videre, ned af den stejle bakke og måtte bremse hele vejen, for ikke at få for meget fart på. Nede for enden af bakken holdt vi til venstre, fordi vi igen skulle til at skifte land, og cyklede frem til broen og grænseovergangen til Serbien, dette er grænsen mellem fjenderne fra krigen. Vi tog den alvorlige mine på, og kørte ikke frem, før vi fik besked på det. Vi havde tidligere på dagen mødt og hilst på en mand, der cyklede den anden vej, Jan havde også talt med ham, manden havde fortalt at han havde været ude ved denne grænse og ville videre ind i Serbien, men der var et eller andet med hans pas, der ikke var helt i orden, så han kunne ikke komme over. Han havde så valgt at sige farvel til sine to cykelmarkere, og kørte alene tilbage til Vokuvar, for at prøve om han kunne komme videre med toget til Rumænien via Ungarn, da han ikke kunne komme ind i Serbien. I Rumænien ville han så støde til sine kammerater igen. Jan havde fået hans Serbiske penge, som han havde nået at få vekslet til Serbien, 7-800krona, det var cirka 40kr. De få tourryttere vi mødte undervejs på turen, kom vi hurtigt i snak med. Der er med det samme en fortrolighed mellem os, vi har jo også samme interesse for at opleve tingene på denne måde, og vi hjælper hinanden med alt det man nu kan.

Vi fik vist pas til de Kroatisk vagter i vagtbygningen, andre vagter rundt på pladsen stod klar med maskinpistoler, så de passede godt på os her. Vi fik lov til at køre videre op over broen og mod den Serbiske kontrol på den anden side. Vejret var ligesom de andre dage, med fint vejr om formiddagen og hvor det så trak op til tordenvejr over middag. Lige da vi var midt på broen, åbnede himlen for et vandfald, vi trillede i den kraftige regn og torden ned til den Serbiske side af floden og hen til vagtskuret på midten af vejen. De havde god tid til at kontrollere vores pas inde i bygningen, mens vi stod i silende regn udenfor, men heldigvis fik vi lov til at køre videre og ind i Serbien. Byen Bac'ka Palanka lå heldigvis kun et par kilometers cykling fremme på den anden side af floden, så der blev givet gas på cyklerne, så vi kunne komme frem og i tørvejr, som vi fandt i et busstur, regnen stoppede dog hurtigt igen, efter vi var kommet i læ.

Turen gik videre af landevejen, hvor vores cykelkort fortalte, at der var meget trafik og det stemte desværre med den virkelige verden, med en masse biler begge veje og en vej der ikke var særlig bred. Oveni kom så også, at asfalten ude i siden hvor vi cyklede, var kørt op i en bue af den tunge trafik, så det var med både at holde øje med alle bilerne og den meget ujævne asfalt. Serberne kører rigtig godt til, og det er som om at de indimellem kører om kap og overhaler med meget stor risiko, selv om der kommer modkørende. 10kilomter ude af vejen var der så også lige sket et alvorligt trafik uheld, med to biler der var kørt frontalt sammen, hvor den ene bil var blevet kastet væk fra vejen og endt op af en mur til en bilkirkegård, så det bare var at løfte den over muren, derved havde den endt sine dage det rigtige sted. Der var heldigvis nogle der var stoppet op, og stod og talte med nogen passagerer, der var klemmt fast i den ene bil. Vi listede forbi stedet og passede endnu mere på, med de vildfarende projektiler, der kørte udenom os med en halv meters afstand og med en fart på op mod 100km. i timen.

Vi kørte hver for sig, og når jeg kunne se, at der kom mange biler både forfra og bagfra, lod jeg cyklen glide ind i grøften og ventede, til der igen var hul i trafikken. Det er en rigtig god ting med det lille spejl på styret, så jeg kan holde øje med hvad der kommer bagfra. På et tidspunkt kunne jeg høre, at der kom noget stort bagfra, og så i spejlet at det var en bus, jeg kunne samtidig se, at der kom en lastvogn i mod mig, derfor kørte jeg direkte ud i grøften og ind i det høje græs, halvandet sekund efter bragede bussen hen over asfalten hvor jeg lige havde kørt. Jeg blev stående nogle minutter i grøften og glædede mig over, at livet stadig eksisterede, det er de mest vanvittige bilister, jeg endnu har oplevet, dem der kørte her i Serbien. Man kunne være i tvivl, om de overhovedet har taget et kørekort, vi så mange trafikanter i byerne,

der bare kørte over for rødt lys. Vi så også en betjent der stod og kiggede ved et lyskryds, uden han stoppede ham, der kørte over for rødt i sin bil.

Vi kom væk fra den trafikerede vej og ned til diget.

Flotte skilte men dårlig vej på diget. 21km til Novi Sad.

Efter 30km. på landevejen havde vi fået nok af hurtige biler, og tog første mulighed for at komme væk fra vejen. Det var i byen Begec, hvor vi kørte ned igennem en sidegade for at finde ned til stien på diget. Det var via en sti og en meget pløret markvej, hvor det var med at holde tungen lige i munden for ikke at vælte i pløret. Vi kørte forbi et lille landbrug, der var ved at skille af og hvor en af de sortbrogede grise, der tilhørte stedet, havde fundet sit rette jeg i et plørehul, næsten midt på cykelstien, den så velfornøjet ud og ville gerne fotograferes. Efter små 10km. på diget af en hullet grussti var denne pludselig belagt med fin asfalt de sidste små 20km. langs med floden til Novi Sad centrum.

Små landbrug på begge sider af diget, grisene har et fantastisk liv her.

Fra diget kunne vi se, at floden stadig stod meget højere end normalt, men at den også havde trukket sig noget tilbage, fordi græsstykkerne der lå nede for diget mod floden, var overdyngnet med affald, såsom affaldssække, plastikflasker og al mulig andet ragelse. Ved et hvil fulgte vi en mand i en lille robåd, han sejlede rundt for at finde værdier, blandt det affald der lå og flød mellem

træerne, hvor vandet endnu ikke havde trukket sig retur. Lidt længere fremme på den anden side af diget, var de unge mennesker i gang med en basketkamp i den milde aftensol mellem de høje huse i forstaden.

Vi fortsatte mod centrum, hvor der kom flere og flere mennesker på diget, nogen for at gå aftentur andre var ude og kondiløbe. Da vi kom endnu tættere Novi Sad's centrum, var der virkelig mange på diget, så her cyklede vi i slalom mellem alle menneskene, vi fortsatte det sidste stykke igennem en stor park, hvor der var et marked og et lille tivoli samt endnu flere folk.

Vi cyklede op mod centrum og stod af cyklerne i hovedgaden, her gik vi så det sidste stykke for at finde et hotel, da var klokken var blevet over syv. Jeg så et skilt på toppen af en næsten ny bygning, hvor der stod, at her lå Hotel Garni. Jeg kunne bare ikke finde indgangen, da det så ud som om at der kun var butikker i stueetagen og ingen indgang. Efter jeg havde talt med et par stykker, fandt jeg frem til indgangen, der lå i indgangen til en P. kælder, her sad der en vagt, der kunne sende mig op med elevatoren, efter jeg havde talt med en dame i hans telefon. Det viste sig, at hotellet kun var på 6. etage, og at der ikke var mange værelser, men sikke en kvalitet der var her på hotellet, alt var nyt og flot. Den flotte dame i receptionen viste mig herskabslejligheden og en der lå lige under i niveau, jeg tog den sidste. Jeg var nede og hente Jan, som stod og passede på vores cykler i hovedgaden, vi fik låst dem inde i P. kælderen og tog elevatoren op til værelset. Jan blev hel mundlam over det fantastiske værelse, der indeholdt 2 dobbeltsenge, fladskærm, aircondition, masagebruserum på badeværelset, og han blev også imponeret, både da han kom til at føre hånden hen til toiletspanden, hvor låget åbnede automatisk via censor, og ikke mindst da han senere kom til at føre hånden ind i minibaren, hvor der kom to kolde Tuborg med ud igen. Der var også en fantastisk udsigt fra de store panorama vinduer i lejligheden ud over byen.

Udsigt fra hotelværelset ud over Novi Sad.

Ren luksus og Tuborg i minibaren.

Vi fandt en fortovs restaurant i hovedgaden, hvor vi spiste til aften, her kunne vi sidde og kigge på det store menneskemylder igennem hovedgaden. Efter maden hvor det var blevet mørkt, ville vi lige se lidt mere af byen, inden vi skulle tilbage og sove, vi tog retning efter hvor de fleste gik hen og endte på byen store plads, hvor der var sat lys på de gamle flotte bygninger, blandt andet den store kirke og byen rådhus, det var fantastisk flot og stemningen var afslappet i den milde aftenluft. Vi satte os på en fortovsrestaurant i gågaden, og fik en øl, her kunne vi sidde og kigge rundt på alle de flotte oplyste bygninger, og på de mange mennesker der var ude at gå aftentur. En fantastisk flot by denne Novi Sad og i dyb kontrast til Vokuvár, når man så tænker på, at det er Serberne her, der har smadret Vokuvár til ukendelighed, kun 90km herfra, er det at man mangler ord.

98km.

Novi Sad's Rådhus og Katedral, der var et fantastisk flot lys på de gamle bygninger i centrum.

Novi Sad - Beograd. Torsdag d. 2. Juli.

Vi fik turen bedste Breakfast i hotellets lille restaurant, alt var serveret til os på et langt bord, og da det samtidig så ud som om, at vi var de eneste der boede der, var der ikke sparet på noget, der var morgenmad til et større selskab. Vi sagde farvel til mahognimøblerne, fladskærmen og alt de andre luksus ting der var på værelset, og kunne hen af den lille gang mod receptionen, kigge på de flotte farverige malerier, med afbildninger af gamle gårde og landskaber fra landet. Vi fik sagt farvel og tak til den flotte dame i receptionen, og forlod disse luksuriøse omgivelser. Vi fik vagten i stueetagen til at åbne for os til P-kælderens, hvor vi fik læsset vores bagage på cyklerne. Ude på gaden trillede vi over det store trafikerede kryds, og stoppede ved en lille kiosk på den anden side af krydset, hvor vi fik købt hver 3 liter vand og 2 liter sodavand til dagens kørsel. Uden for kiosken stod vi og kiggede på menneskemylderet, der bevægede sig op og ned af gaden, vi satte os i sadlen og trillede langsomt ned mod den store plads med kirken og rådhuset, her stoppede vi igen, for at tage billeder og nyde den flotte plads, med gamle flotte huse hele vejen rundt.

Rådhuset ved dagslys.

Byens Katedral.

Vi kørte videre ned til floden og langs denne frem til broen, hvor vi kunne cykle over. Broen var gammel og lavet i jern, den var meget smal og ensrettet, så der på skift blev kørt fra den ene og anden side. Vi fik båret cyklerne op af en stejl trappe og fandt ud af, at der var et cykelspor hængt på den ene side, sporet var så smalt, at jeg var bange for at cykelstyrets brede ikke kunne passere ved broens piller. Cykelsporets bund var en jernrist med store firkantede huller, så det var meget ubehageligt at cykle der, men vi kunne ikke gå, da vi skulle over inden de åbnede for kørsel i modsat retning. Det var ikke rart at kigge ned igennem de store huller, hvor floden brusede af sted

6-8 meter under en, og rækværket var lavt, så jeg var bange for at vælte ud over siden og ned i floden.

Vi kom dog over og cyklede videre af landevejen, hvor der var meget trafik og da Serberen stadig kørte med hovedet under armen, og ikke tog hensyn til nogle irriterende cyklister, var det er afslappende cykling der. Efter 10km. kom vi frem til en landsby, og ville bare væk fra den farlige vej, derfor kørte ind igennem byen. Det viste sig, at det var op igennem byen, for vejen steg kraftigt op til byen torv, hvorfra vi så kunne trille ned igen til landevejen, og forsætte blandt de vanvittige bilister, her skulle vi også samtidig passe på, ikke at vælte i den volk der var yderst på vejen, hvor lastbilerne igen havde presset asfalten op i en lang lille bakke.

Vi kom helskindet over broen.

Vi kørte op over et bjerg med en flot udsigt.

Et par kilometer efter byen kom vi frem til en stejl stigning op af et bjerg, jeg trådte det bedste jeg havde lært i laveste gear, og det var nødvendigt både at træde og samtidig trække med den anden fod i klikpedalerne. Det viste sig som en lang stigning, hvor vejen snoede sig i hårnålesving op igennem landskabet, hvor vi kunne se langt ud til siderne, bjergskråningerne var tilplantet med vinstokke over igennem landskabet. To-tredjedele oppe kom der en rasteplads, hvor jeg holdt ind til siden. Her stod jeg og ventede på Jan i 12-15 minutter, inden han kom op på plateauet, han var stolt, fordi han havde cyklet hele vejen op uden stop. Jeg havde stået og skrevet dagbog på kanten af en affaldscontainer, og den lugtede ikke ret godt i de 35 graders varme. Vi fortsatte opad og mødtes på toppen, hvor vi kunne dreje af og komme af en mindre trafikeret vej. På min cykelcomputer kunne jeg se, at vi havde kørt 248 meter opad på stigningen, der var 4 kilometer lang, så det gav en gennemsnits stigning på 8 %. De næste 10km. gik dejligt nemt med lidt ned ad bakke det meste af vejen.

I landsbyen Béska måtte vi spørge om vej et par gange, da vejen gik over i grusvej og det ikke lignede en vej der førte noget sted hen. Vi holdt pause ved jernbanen, der gik igennem byen, og stillede cyklerne op af byens telefonboks. Her oplevede hvilken ro der var i byen, her var der ingen biler og de få mennesker vi så, sad og holdt siesta på bænken foran deres hus, under skyggen fra de store træer der var langs hovedgaden. Mange af husene ned igennem hovedgaden var af træ, og mellem husene var der høje plankeværker med en dør indtil husenes gård bagved, derved havde man en lang mur på begge sider af hovedgaden. Vi kunne også se på de gamle gårde rundt langs byens ukant, at de indenfor en overskuelig årrække, stod overfor en renovering, hvis de stadig skulle bruges som beboelse. Det var som om tiden var gået i stå her for 100 år siden.

Vi fortsatte frem til næste landsby, hvor der var en lille købmand der solgte is, her stoppede vi og jeg gik ind for at købe lidt chokolade og to is. Det viste sig, at den lille købmand også havde en slagterafdeling i den lille butik. Jeg var den eneste kunde og spurgte, om jeg måtte tage et billede af de fine spegepølser, der hang ned fra loftet, det måtte jeg gerne. Da vi stod udenfor og nød isen, kom den unge mand ud, som jeg havde fået hjælp af, han viste os stolt en af spegepølserne. Han fortalte at han lavede selv omme bag forretningen i hans lille slagtehus, han skar et stykke af så vi kunne smage den, og den smagte rigtig godt, men måske ikke lige samtidig med at vi havde is i munden. Pølsen var lang og ikke meget tykkere end en medister, og smagte som dem vi kender, dog lidt mere krydret. Han ville vide, hvor vi var fra, og da vi ikke kunne forklare ham det, hentede han en blok inde i forretningen, og så tegnede jeg et ikke særlig godt Europakort for at vise ham hvor Danmark lå. Da vi cyklede videre, stod han og vinkede foran hans lille forretning, der var landsbyens eneste, vi glemte desværre at købe et par af hans pølser, så vi kunne have støttet hans forretning lidt mere.

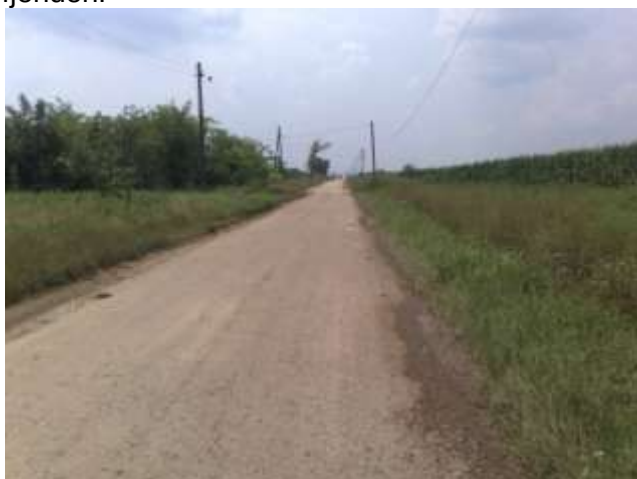

Vi køber is ved den lokale købmand.

Købmandens hjemmelavede spegepølser.

Vi cyklede videre igennem store landbrugsområder og de eneste vi mødte var folk på markarbejde og traktorer, her smilede folk og vinkede til os når vi passerede. Vi mødte også en traktor med vogn, hvor der var mange unge mennesker på vognen, på vej ud på markarbejde, de vinkede smilede og hujede til os, det er tyndet meget ud i cykelturister og vi mødte faktisk ikke nogen denne dag. Vi fik 40km's. cykling igennem denne landbrugs idyl, hvor vi kunne cykle og tale sammen. Vi holdt eftermiddagspause i Surduk, hvor der var en cafe med et par borde opsat ud til vejen. Køkkenet var desværre lukket, men de kunne servere drikke, så det blev til hver 2 sodavand og en kop kaffe. Mens vi sad der, kunne vi kigge på statuen, som stod på den anden side af vejen, det var en skulptur af en frihedskæmper med gevær, klar til fremrykning mod fjenden.

God vej uden trafik ud igennem landbrugsområder.

God skiltning men en masse trafik.

Vi fortsatte fremad af den øde vej og kom til byen Stari Banovci, hvor der så pludselig var en masse mennesker og biler i begge retninger. Byen strakte sig langs Dunavs bred og havde en del hoteller og campingpladser, et velbesøgt turistområde for Serberne. Vi stoppede ved et lille supermarked, fordi Jan var blevet godt sulten og skulle have noget middagsmad, som vi her hen omkring klokken 16 endnu ikke havde nået. Jan gik ind og købte et par af de spegepølser, som dem vi havde smagt ved den lille købmand, sammen med noget groft brød, og så sad han op af facaden på butikken og spiste sin herlige middagsmad, jeg var ikke sulten og nøjedes med en is og sodavand. Det var igen trukket op på himlen, og vi kunne høre rumlen og se lyn der blinkede lidt væk. Vejen var også våd i byen, så de havde fået en kraftig regnbyge, lige inden vi nåede frem dertil, vi nåede heldigvis kun at få nogle få dryp.

Vi fortsatte videre af vejen mod Beograd, efter 6km. kom vi til Batajnica, her stoppede vi ved et lyskryds og kunne se, at vi nu kom ud på en meget trafikeret vej. Vi var stoppet ved muren ind til den lokale kirke, hvor vi kunne stå og kigge på sedler, der var fastgjort på muren, sedlerne var med billeder af de personer, der var afdøde ved døden inden for de sidste uger, ud over billede var der

på hver seddel også navn, fødselsdato, dødsdag og hvad de havde beskæftiget sig med i deres arbejdsliv, der stod også hvornår de skulle begraves.

Jan får frokost kl. 16 og nyder spegepølsen.

Det gode cykelkort og instrumentbrættet.

Vi kørte ud af landevejen, hvor de næste 15km. var et mareridt mellem vanvittige bilister. Tre gange kørte jeg direkte ud i grøften, når jeg mødte en modkørende lastbil, der var ved at blive overhalet af en personbil, disse havde da direkte kurs mod mig og brugte hele den vejbane, vi ellers skulle have ret til. De tager overhovedet ikke hensyn til os cyklister, men vi var heldige, eller nærmere dygtige, til at køre i grøften og slap igen helskindet igennem et vanvittigt stykke vej. Ved busstopstederne langs vejen kørte vi ind og stoppede, her ventede vi til der igen var fri bane og kørte så videre, så hurtigt vi kunne, for at nå frem til et nyt sted hvor vi kunne køre ind. Ved et af busstopstederne holdt der en bus for at læsse folk af, en ung mand opdagede os, og kom hen for at snakke, han ville gerne hjælpe os med at finde vej, så vi kiggede på kortet sammen med ham. Han kunne fortælle, at der ikke var andre muligheder end denne ene vej ind mod Beograd, først når vi kom frem til Beograds forstæder, var det muligt at finde en mindre trafikeret vej. Han sagde farvel og gik imod hans hjem, igennem en hel gul rapsmark, hvor der var lavet en sti op til busstopstedet, han vinkede til os, inden han forsvandt i den anden ende af marken.

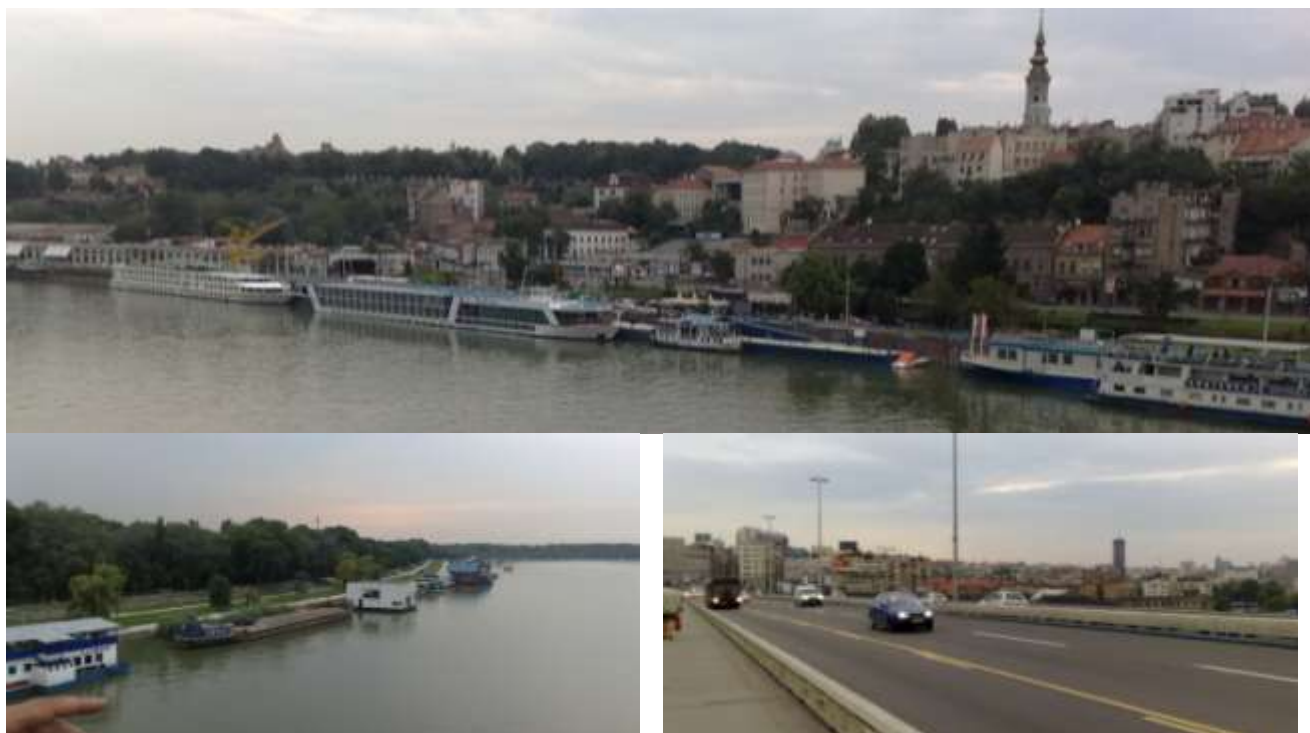
Vi nærmer os Beograd på brosten.

Der lå mange restauranter ned til floden.

Nogle kilometre længere fremme kunne vi endelig komme væk fra al trafikken, vi cyklede ned igennem nogle beboelseskvarterer og kom frem til Dunavs bred, her kunne vi cykle de sidste 15km. mod centrum. Tættere på centrum gik vejen over i en flot asfalteret sti, der løb langs floden, her lå der mange flodpramme der blev brugt som restauranter, cafeer, natklubber og kasinoer. Ned til floden dette sted var der en sot park med hoteller i den dyre ende kunne vi se. Parken gik videre langs med floden helt ind til broerne over Sava floden. I parken var der mange kondi løbere, rulleskøjteløbere samt familier på udflugt. Vi kom frem til broen der fører over på den anden side af Sava floden og til Beograds centrum, der var heldigvis et godt bredt fortov over broen og vi fik nogle flotte billeder fra midten af broen ud over byen. Sava floden kommer helt over fra Italien og løber her ud i Dunav.

På den anden side af broen stod 3 betjente og kiggede ved et lyskryds, dem spurgte jeg om vej til centrum og et hotel, de udpegede os en retning op igennem byen, de var ikke særlig turistmindet og havde hellere været os foruden, kunne vi tydelig se i deres alvorlige ansigtsudtryk. Vejen fra broen og op mod centrum var meget stejl, så vi blev enige om, at vi gik resten af vejen, vi valgte retning mod banegården i stedet for centrum og fandt frem til Hotel Prag.

På vej over broen til Beograds centrum der blev turen mål.

Beograd var jo blevet vores endemål for turen, og inden vi gik ind for at booke værelse, gav vi hinanden hånden, for fuldført arbejde og som tak for en fantastisk tur. Det havde indimellem været hårdt arbejde, især den første uge med al den regn der var væltet ned, men vi talte om at regnen, jo også havde givet os en stor oplevelse og indsigt i, hvad der sker når naturen viser sine kræfter. Det havde også været en oplevelse, med al den flotte natur vi havde oplevet undervejs og ikke mindst alle de flinke mennesker vi havde mødt. De 1250km. vi havde tilbagelagt på cyklen, med start i Tyskland og videre igennem Østrig, Slovakiet, Ungarn, Kroatien og med mål i Serbien, gav jo 6 lande, vi havde også været igennem 4 hovedstæder, hvor jeg ikke tidligere havde været i de 3 af dem. Vi lovede hinanden, at næste gang vi skulle på tur, skulle vi være i bedre form inden start, men glædede os dog over, at vi undervejs var blevet i bedre form.

Hotel Prag som vi fik et værelse på, viste sig at være under renovering og det første værelse vi kom op til, var igennem en mørk gang uden lys, men med en masse byggematerialer og rod på gangen, så det næsten var umuligt at komme frem til døren. Det viste sig da også, at det kort vi havde fået med fra receptionen, til at åbne døren med ikke duede, da der var et almindeligt nøglehul i døren, så var det retur til receptionen, for at høre hvad der var galt. Der blev så sendt en ung dame med os op i elevatoren, for at vise vej til værelset, for det viste sig, at vi havde fået værelse i den nye afdeling, og at vi havde fundet det samme værelse nummer i den gamle afdeling, der var under renovering. Efter at vi alle havde prøvet at låse døren op med kortet, og det ikke var lykkedes, kom der en rengøringskone frem og hun fik åbnet døren i tredje forsøg. Det nye låsesystem var først lige taget i brug, og vi var de første der skulle sove i det ny renoverede værelse, for udover dørlåsen kom der også andre overraskelser til.

Det viste sig nemlig, at der kun var en stor dyne til dobbeltsengen, her ville vi gerne have hver sin, da Jan og jeg gerne vil sove i dobbeltseng sammen, men ikke under samme dyne. Men det kunne ikke lade sig gøre, bestemte den ældre sure dame i vaskekælderen, men hun overgav sig dog og kom op med et gammelt stift tæppe, som vi kunne låne, dog kunne vi ikke få noget dynebetræk til tæppet, hvis overflade mindede om et stort stykke sandpapir.

Jeg har ikke tidligere boet på et hotel, hvor det er damen nede i vaskekælderen, der har det sidste ord, men det fortalte de os i receptionen, at sådan var det her. Det nye værelse var dog udstyret med et airconditionssystem, der var dog den hage ved det, at det varmede i stedet for at køle, og det kunne der ikke gøres noget ved fortalte de os. Minibar var der også, den varmede dog indholdet lige så godt, som hvis det havde været en ovn, sodavandene og vandet derinde var mindst 35 grader varmt.

Det var måske en dag for tidligt, at de havde lejet de nye værelser ud, men badet var dog fantastisk, så jeg fik et dejligt køligt bad.

Vi gik op i byens centrum nogle gader højere oppe og fandt frem til gågaden, her gik vi igennem menneskemylderet, hvor vi fandt frem til en stor plads, hvor der var en del udendørs restauranter. Vi fik bord ved den ene, hvor vi kunne sidde og følge med i livet på pladsen, og høre musik fra en scene lidt derfra. Vi fik en god bøf og pandekager med is til dessert, vi bestilte også en irish cofee, og smilede til hinanden, da der kom en kop espressokaffe og en whisky i et glas ved siden af. Vi fik en forfriskning mere på vej tilbage til hotellet, på en Russisk restaurant, hvor vi også sad udenfor i den milde aftenluft. Jeg var dog inde på toilettet og kunne se på den store flotte gamle bygning, at stilen passede til, hvordan der har set ud her, da Jugoslavien stadig eksisterede, hvor Tito styrede landet med en meget fast hånd. Dengang var Beograd jo hovedstaden for hele Balkan og var tæt knyttet til styret i Sovjetunionen.

Vi gik tilbage til hotellet og var i seng inden kl. 23, vi var godt brugte ovenpå dagens cykling. Da Jan er noget større end jeg, fik han dynen, og jeg valgte så det rug tæppe fra, tog en stol og fik det lange gardin ned fra dets stang, så jeg kunne sove under dette. Der var over 30 grader på værelset, så vi valgte at lade vinduet stå åben for at få temperaturen lidt ned i rummet. Jeg vågnede klokken 3 ved, at der summede en myg inde i mit øre, jeg jagtede den, men fandt den aldrig. Jeg kunne se på mine arme og ben, at den allerede havde spist sig mæt, sikkert sammen med hele dens familie, for de mange stik jeg havde fået kløede så voldsomt, at jeg havde svært ved at falde i søvn igen.

96km.

Beograd, Serbien - Toget tilbage til Passau, Tyskland. Fredag d. 3 juli.

Jeg var oppe lidt over halv syv, fik et hurtigt bad og gik ned og ud på gaden for at følge med i livet her i byen om morgenen, men også lige for at få en morgensmøg. Jeg fandt derefter ned i restauranten i kælderen, hvor morgenmaden blev serveret. Jan dukkede hurtigt op, han havde været i bad efter mig.

Vi havde aftalt, at vi skulle ud i byen for at finde nogle sække, som vi kunne pakke vores cykler ind i, så de lignede almindelig oppakning, da vi ikke måtte have cykler medbragt i toget. Vi ville se om vi kunne finde et byggemarked eller et stort supermarked hvor de havde sådanne sække.

Personalet i receptionen viste os vej til et supermarked længere nede af gaden, men der havde de ingen affaldssække. Vi gik ud på gaden igen og stoppede en taxa, vi fortalte chaufføren, at vi skulle køres til et byggemarked, han så ikke ud, som om han forstod noget af det vi sagde til ham, der både var på engelsk og tysk, men han kørte af sted med os og smilede, som om han havde forstået hvad vi ville. Jeg fortsatte med at sige Baumacht mange gange undervejs, og viste med både lyde og fingerfagter, at vi også skulle købe gaffatape og affaldssække, han smilede stadig og nikkede det bedste han havde lært. Efter en rundkørsel i byen på lidt over 20 minutter, stoppede han og satte os af i centrum af byen, han pegede ned af gågade, hvor vi havde været aftenen i forvejen. Om ikke andet så havde vi da fået en rundtur i taxa og set det meste af Beograds centrum.

Butikkerne i gågaden var endnu ikke åbnet, men vi fandt da en cykelforretning der var åben, men der havde de ingen tasker eller sække, som vi kunne bruge. Vi fortsatte frem i gaden og kom forbi et sted, hvor der var nogle mænd der var ved at opstille et lille marked med boder, her kom vores redning ved Jans falkeblik, for på bordpladerne havde de fastgjort store sorte plastsække som underlag. Vi fik spurgte dem, om de kunne sælge os nogle poser, det kunne de ikke, men viste os

vej til en lille boghandel i en sidegade, her viste det sig, at vi kunne købe både poser og tape. Da vi gik tilbage af gågaden, kom vi forbi en affaldsstak som endnu ikke var afhentet af renovationsbilen, her lå der øverst et par gode papkasser, dem tog vi under armen, for de kunne bruges omkring kæde og pedaler.

Tilbage på hotellet fik vi pakket sammen og afregnet, fik fat i vores cykler, der havde overnattet i vaskekælderen, og gik ned til jernbanestationen. Vi fik låst cyklerne fast udenfor til en mast og gik ind og købte billetter til München. Vi sagde ikke noget om at vi havde cykler med, for så var vi sikkert ikke kommet med det tog. Toget afgang klokken 13 og med ankomst til München klokken 6 næste morgen. Vi satte os på fortovscafeen udenfor banegården, hvor vi fik serveret kaffe og sodavand. Vi havde valgt et bord op af muren på forsiden af Beograds Hovedbanegård, og gik der i gang med at skille cyklerne af. Vi fik hjulene, styret og bagagebærer spændt af, derefter tapede vi hjulene fast på siden af cyklens ramme og bagagebærer ned oveni, derved var cyklen pludselig meget mindre, og kunne bæres i en hånd. Vi fik tapet pap om kæde og pedaler, og fik til sidst det hele pakket ind i de sorte affaldssække. Derved var cyklerne - Hokus-Pokus - blevet til kufferter og kunne komme med toget - håbede vi.

Vi får skilt cyklerne af foran Beograds Hovedbanegård.

Så er cyklerne forvandlet om til kufferter.

Toget rullede af sted klokken 13, der var heldigvis ikke så mange der skulle med toget, så vi fik en kupe for os selv, hvor vores "kufferter" var lagt op i nettet over sæderne i kupeen. Det var først da vi kørte ind i Østrig, hvor vi fik besøg af konduktøren der tjekkede vores billetter, han sagde "Ok" men, vi skulle lige betale 5 Euro ekstra for vores cykler, "hvad for cykler"? sagde jeg, han pegede op på hylden, vi smilede og betalte.

Kun kort efter at vi var trillet ud af hovedbanegården i Beograd, kørte vi over Sava floden og kunne kigge ud til Donau, her fik vi sagt farvel og tak for oplevelserne langs denne. Vi fortsatte igennem Beograd, hvor vi kunne se over på de mange højhuse. Fra jernbanen og over til højhusene lå byens slumkvarter, hvor de interimistiske hytter var lavet gamle jernplader, plastik og træ. Her boede sigøjnerne, vejene var pløre og det så meget trist ud, børnene løb og legede, i mellem al roderiet og ville sikkert få, en ikke hel nem tilværelse.

Forstad til Beograd hvor sigøjnerne boede i slumkvarter.

Betonthøjhuse i Beograd.

Vi kørte igennem store landbrugsområder i Serbien, kom over grænsen til Kroatien, og videre igennem Slovenien, hvor vi så en fantastisk flot solnedgang, hvor solen gik ned bag nogle flotte bløde bjerge. Vi sov godt om natten igennem Østrig og stod på München hovedbanegård klokken 6.00. Her nåede vi lige, at købe billet til Passau og få en kop morgenkaffe med deres dejlige wienerbrød til, inden toget kørte mod Passau klokken 7. Vi nåede frem til Passau klokken 10, hvor jeg hentede vores bil på bjergskrånningen, ved vores første overnatningssted. Derefter gik det op igennem Tyskland, og vi var hjemme i Tved ved 22 tiden lørdag aften.

Det der gjorde det største indtryk på os på denne tur, var krigens ødelæggelser i Vokuvar.